

BALLA JÓZSEF

FÉNYVIRÁGOS
ÜZLET

ACCORDIA

Könyvborító:
Révész Éva Gabriella

Balla József

FÉNYVIRÁGOS ÜZLET

ACCORDIA KIADÓ

Alapítva: 1998

Budapest, 2009

**Képzeletemben a következő művészek alakíthatnák
könyvem dramatizált változatának szereplőit (a szerző):**

Halmai Lajos
Marika, a felesége
Tünde, a lányuk
Csabi, a fiuk
Ricsi
Ilonka, az anyja
Zsuzsi, a húga
Dezső bá'
Terike, a felesége
Klári
Jenő, a férje
Vivike, a lányuk
Irénke
Az édesanyja
Terike, szomszédasszony
Lépcsőházi hang
Erzsike
A férje
A pesti iskola vezetője
Piroska néni
Ápolónő
Rendőrk
Művezető
Egy karbantartó
Biztonsági őr
Felszolgálónő
Taxisofőr
&
még sokan mások

Kránitz Lajos
Béres Ilona
Zakariás Éva
Radics Gergely
Óze Áron
Csere Ágnes
Meixler Ildikó
Kun Vilmos
Moór Marianna
Hegyi Barbara
Fülöp Zsigmond
.....
Bertalan Ágnes
Szabó Éva
Vári Éva
Szekeres Ilona
Udvaros Dorottya
Dunai Tamás
Zenthe Ferenc
Máthé Erzs
Temessy Hédi
Józsa Imre
Kulka János
Kisfalussy Bálint
Raksányi Gellért
Fazekas Andrea
Nemcsák Károly

Nyárvégi délután volt. Aldabányán a Felrévi lakótelep ABC-jéből egy középkorú asszony lépett ki két jókora csomaggal, és gyors léptekkel ment az egyik közeli toronyház felé. Magában bosszankodott:

– Csak legalább az uram vagy valamelyik gyerekem élém jönne ilyenkor!

Aztán kicsit korrigálta is magát:

– Szegény Tündikém biztosan állás után szaladgál! A fiam meg kihasználja a nyári szünet utolsó napjait, és a haverjával lóg!

Annyira belefeledkezett gondolataiba, hogy kis híján neki ment egy babakocsinak, amit egyik fiatal szomszédasszonya tolt.

– Jaj, ne haragudj! Úgy látszik, egy kicsit elgondolkoztam – szabadkozott Marika.

– Semmi baj, Marikám! – mondta kedvesen a fiatalasszony, és már ment is tovább.

Mikor Halmainé hazaérkezett, az egyik kisszobából ritmikus tánczene hallatszott ki. Halmai Lajos, egy ötvenes, kopaszodó férfi a konyhaasztalnál ülve az újságot olvasta.

Az asszony kipakolás közben ezt kérdezte:

– A gyerekek?

– Csabival még nem is találkoztam, mióta megjöttem – mondta a férfi ki sem nézve az újságból, majd így folytatta, miközben egyik kezével az ajtó felé bökött:

– Hiszen hallod! Ahelyett, hogy állást keresne!

– Ne bánts szegényt! Te is tudod, hogy nem olyan egyszerű ez manapság! – vette védelmébe Marika a lányát.

– Ne bántsam, ne bántsam! – mérgelődött Halmai, majd így folytatta:

– Milliószer mondtam neki, hogy menjen ki a szerszámgyárba, és nézzen körül! Most is itt írja az újság, hogy

a szerszámgyár gondnoksága női munkaerőt keres! – olvasta a hirdetést a férfi.

– Látod, Lajos, ez vagy te! Az érettségizett lányodat odaadnád takarítónőnek! – mérgelődött Marika.

– Miért? Az is olyan munka, mint a többi! És szerintem egy tizennyolc éves lány ne lógjon a szülei nyakán, hanem igenis keressen munkát! – mondta a férfi szinte már kiabálva.

Hirtelen kipattant az egyik szobaajtó, és kilépett rajta Halmai Tünde, egy középmagas, hosszú melírozott hajú, ki-mondottan szép arcú lány. Anyját szeretettel megcsókolta, majd az asszonyt ezt kérdezte:

– Találtál valamit, kislányom?

– Á! Nem is kerestem! – gyújtott rá bosszúsan a férfi, mire a lány így szólt:

– De igenis kerestem! Csak az ipari park területén, három helyen voltam! Az egyik helyen nem volt ott a főnök, a másik helyen éppen előttem vettek föl egy csajt, a harmadik helyen, egy számítástechnikai cégnél olyan valaki kellett volna, aki önállóan tud programokat készíteni. Most viszont úgy néz ki, találtam valamit.

– Nocsak! – csodálkozott Marika.

– Na várjunk azért még! – enyhítette anyja lelkesedését a lány, majd fölemelte a telefonkagylót.

Persze, Halmai ekkor is morgott magában:

– A telefonszámlánk az egeket fogja verdesni!

– Hallgass már! – intette le férjét Marika.

A kislány közben telefonált, majd néhány perc múlva, mikor a kagylót letette, szüleihez fordulva örömmel mondta:

– Úgy néz ki, rövidesen lesz munkám.

– Mondd már, kislányom! Olyan kíváncsi vagyok! – lelkesedett Marika.

– Mi lenne?! Majd elszegődik k...-nak! – fújta ki a cigarettafüstöt Lajos.

– Na te aztán értesz hozzá, hogyan törd le az ember lelkesedését! – gyújtott rá mérgesen Tünde, majd megenyhülten így folytatta: – Az egyik hirdetési újságban olvastam a következőt: „KERESKEDELMI ÉS HÁLÓZATÉPÍTŐ TEVÉKENYSÉGRE INTELLIGENS MUNKATÁRSAKAT KERESÜNK”, és egy mobilszám. Most beszéltem a szám tulajdonosával, egy bizonyos Almássy, vagy Szalmássy (?) Richárddal. A vezetéknevét nem értettem tisztán. Nos, ez az illető mondta, hogy holnap délután kettőre menjek a Bányász térre, abba az újonnan nyílt kávézóba. Ott mondja majd el, hogy mi lesz a teendőm – fújta ki a füstöt a lány.

– Na ez már rosszul kezdődik! – szólalt meg a háttérben Halmai.

– Jaj, Lajos, ne beszélj már hülyeségeket! – mérgelődött Marika.

– Én mondom nektek! Ha már kávézóba kell menni, ott valami sántít! – fújta tovább a magáét Halmai.

Anya és lánya, aki már nehezen viselte el a férfi szkepticizmusát, behúzódott a konyhába, és Marika ezt kérdezte lányától:

– Mit mondott ez a férfi, kislányom?

– Annyit mondott, hogy most röviden beszélhet, mert még sokat kell telefonálni, de holnap elmondja a dolgokat – nyomta el a csikket a lány.

– És miről fogod megismerni? – kérdezte az asszony.

– A bejáratnál balra, az első asztalnál fog ülni – válaszolt Tündi.

– Nagyon vigyázz, kicsim, nehogy tényleg belerángassanak valamibe! – ölelte magához Halmainé a lányát.

– Vigyázok, ne félj! – mondta szeretettel Tündi.

Váratlanul nyílt a lakásajtó, és a lány öccse, Csabi lépett be rajta.

– Mi ez a nagy összeborulás? – kérdezte erősen mutálva.

Tünde először arra gondolt, elmondja testvérének is a jó hírt, de aztán, mivel babonás volt, amit nem is tagadott, csak ennyit mondott:

– Ez semmi más, öcsikém, csak ahogy egy anya és lánya meg szokta ölelni egymást.

A továbbiakban a kislányt egyfajta izgalom kerítette hatalmába. Családtagjai kérdéseire szinte csak gépiesen válaszolt, miként a cigarettát is csak gépiesen szívta. Mivel hétfő volt, kedvenc sorozata ment a TV-ben. Most még ez sem tudta lekötni, úgyhogy egy idő után otthagya.

Belelapozott egy könyvbe, de egy idő után azt is letette. Folyton arra gondolt: ugyan mit fog neki mondani ez a férfi.

És elérkezett a kedd. Tündi, miután megebédelt, egy darabig törte a fejét: mit vegyen föl.

– Á! Végülis nem színházba megyek, jó lesz a farmerszoknya is azzal a cucci blúzzal! – és öltözködni kezdett.

Délután két óra előtt a Bányász téren nagy volt a forgalom. Mikor Tünde leszállt a buszról, még a megállóban körbenézett, hol is találja a kávézót. Egy perc múlva meg is találta, a bejárat fölött két sörös emblémával, s elindult az egyik zebra irányába.

A kávézóban, talán a kora délutáni időpont miatt, nagyon kevesen voltak. Tünde, mikor belépett, azonnal észrevette Almássy Richárdot, ezt a magas, szemrevaló, öltönyös fiatalembert, aki mikor a lányt meglátta, maga is mosolyogva állt föl. Mikor Tünde odament hozzá, nagyon udvariasan ezt mondta:

– Tessék helyet foglalni!

Mikor mindketten leültek és bemutatkoztak egymásnak, ott termett a csinos felszolgálónő, és ezt kérdezte, mivel a fiatalembert már ismerte, tegezve:

– Sziasztok, mit kértek?

– Két kávét légszi! – mondta Ricsi, majd miután kettesben maradtak, tüzet adott a lánynak, és miután ő is rágyújtott, javasolta a tegezést, amit Tünde el is fogadott.

– Akkor most mondjál valamit magadról! – mondta ezután a fiatalember.

– Idén érettségiztem az egyik gimnáziumban – kezdte Tünde, miközben a felszolgálónő kihozta a két kávét.

– Egy doboz Westet is kérek! – mondta Ricsi, majd a lánytól ezt kérdezte: – Te mit szívsz?

– Én Helikon Ultra Lights-ot, de nekem van, köszi – kavargatta a kávéját a lány.

– Érettségi után jelentkeztem Fehérvárra az egyik főiskolára, valamint itt helyben az Üzleti Főiskolára, de mindkét helyen akkora volt a túljelentkezés, hogy simán elutasítottak – kortyolt bele a kávéjába Tünde.

– Hogy mennyire hasonló a sorsunk! – jegyezte meg Ricsi, majd így folytatta: – Én a Tékl Imre Műszaki Szakközépiskolában végeztem. Mivel közel sem voltam olyan jó tanuló, mint te, álmodni sem mertem főiskoláról, nemhogy egyetemről. Úgy volt, hogy érettségi után a bányához megyek dolgozni, egy évvel ezelőtt, de apám, aki bányász volt, azt mondta, ne is álmodjak erről, mert a múlt nyáron valami 40%-kal csökkentették ott a létszámot. Egy hirdetési újságban akadtam erre a munkalehetségre tavaly augusztusban, azóta itt vagyok.

– Érdekes, én is pont tegnap, mielőtt hívtalak – itta meg a kávéját Tündi, miközben a felszolgálónő kihozta a fiatalember cigarettáját. Mikor elment, a lány megkérdezte:

– Tulajdonképpen miről van szó?

– Ennek a cégnek a neve FÉNYVIRÁGOS ÜZLET.

– Na, ezt a kifejezést még nem hallottam – mosolygott Tündi, miközben a fiatalembertől kapott tűzzel rágyújtott, majd érdeklődéssel hallgatta Ricsit.

– Nos, ez egy tőkeerős háttérrel rendelkező tiszta magyar cég, amely különböző termékek gyártásával és forgalmazásával foglalkozik, de ami még ennél is lényegesebb: a hálózatépítés.

És végül, de nem utolsó sorban: sokat lehet vele keresni!

– Hányféle terméketek van? – fújta ki a füstöt a lány.

– Több, mint százhetven féle. Ebben aztán vannak kozmetikumok, tisztítószer, samponok, tengerkristály, étrendkiegészítők, vitaminok. Érdekel a dolog? – kérdezte ezután a fiatalember.

– Érdekel – mosolygott kedvesen Tündi.

Ricsi ezután fizetett. Miközben a felszolgálónő a pénzt tette el, így szólt: – A főnökasszony mosogatószert kér. Erre a fiatalember diplomatafűzetéből kivett egy spirálfűzetet, amibe beírta az aznapi dátumot és a rendelést: 30 flakon folyékony mosogatószer. Miközben kifelé jöttek a kávézóból, így szólt: – Látod így megy ez.

– Ők is tagok? – gyújtott rá Tündi kint az utcán.

– Természetesen – fújta ki a füstöt Ricsi is, majd így folytatta: – Ennyi mosogatószert különben nehezen tudnának kifizetni.

Miközben megálltak a fiatalember autója mellett, így szólt: – Ha tényleg érdekel ez a tevékenység, akkor két nap múlva, tehát csütörtök este hatra gyere be a József Attila Művelődési Házba! Ott az aulában találkozunk. Lesz ott rajtam kívül más is, aki ezzel foglalkozik. Most merre mész? – kérdezte ezután a fiatalember.

– Még sétálok ebben a szép időben. Lehet, hogy felugrom egy barátnőmhöz, és megemlítem neki ezt a lehetőséget – mondta a lány.

– Jaj, az nagyon jó ötlet! – lelkesedett Ricsi, majd így folytatta: – Egyébként, mielőtt elfelejtem: ha csatlakozol a rendszerhez, 950 Ft a regisztrációs díj.

– Kösz! – mondta Tünde.

Ricsi pedig, miközben autója ajtaját nyitotta ki, még ennyit mondott:

– Én meg már tépek is, mert négyre Oroszlánban, fél ötre meg Kőrmén kell lennem. Beült Volkswagenjébe, és elhajtott.

Mikor Tünde hazaérkezett, már szülei, sőt öccse is otthon volt.

– Na, hova adtak el, kisasszony? – kérdezte apa gúnyosan, köszönés nélkül.

– Jaj, Lajos, ne bántsd már szegényt! – szólalt meg ekkor anya, majd még hozzátette: – Mesélj, kicsim, mi volt?

A kislány ezután rágyújtott, és elmesélte a kávézóban Ricsitől hallottakat. Marika érdeklődéssel hallgatta lánya beszámolóját, a férje, ha lehet még szkeptikusabb volt, mint előző nap. Tüntetőleg ki is ment a szobából.

– Érdekel a dolog, édesanyám? – kérdezte Tündi a beszámoló végén.

– Én még gondolkodom rajta, kislányom.

– Irénke, a barátnőm is pontosan ugyanezt mondta – nyomta el a cikket a lány.

Útban kifelé Marika ezt mondta:

– Na megyek, csinálom a vacsorát – majd még hozzátette: – Azért az időzítés nem éppen a legjobb. Hónap vége van, iskolakezdés, miegymás! – és kiment a szobából. Kint az előszobában összefutott Csabival, akitől megkérdezte:

– Voltál a tankönyveidért, fiam?

– Jaj, anyukám! Mondtam, hogy holnap kell menni! – mondta türelmetlenül Csabi.

Másnap délután Tündi ismét találkozott volt osztálytárs- és barátnőjével, Irénkével. Irénke érettségi után a tanítóképzőbe jelentkezett, de őt sem vették föl. Édesapja, aki bányász volt, már tíz éve meghalt sújtólégrobbanás következtében. Édesanyja egyedül nevelte. Az utóbbi években nyáron vendéglátóhelyeken dolgozott. Most, miként Tündi, ő is állást keresett.

– Ez volt „a rendszerváltás ajándéka”! Mi még, anyuék korosztálya meg már nem tud elhelyezkedni – mondta mérgesen, miközben egy park padján ülve fagyaltot nyaltak.

– Hiszen ezért mondom, hogy csatlakozzál a rendszerhez! – mondta Tündi kicsit türelmetlenül.

– Te már eldöntötted? Csatlakozol? – nézett barátnőjére Irénke.

– El! – válaszolt Tünde alig hallhatóan.

– Tetszik a pasi, mi? – kérdezte Irénke, majd így folytatta: – Mit mondtál, mennyi is a regisztrációs díj?

– 950 Ft – állt föl Tündi a padról, majd még hozzátette: – Ha holnap eljössz a megbeszélésre, meglátod, milyen helyes fiú ez a Ricsi. Elindultak Irénkéék lakása felé.

Tündét ismét egyfajta izgalom kerítette hatalmába: vajon milyen emberekkel fog találkozni? Anyját is próbálta rábeszélgni: menjen el vele.

– De hát tudod, kislányom, hogy holnap délután ötre bejelentkeztem a fodrászhoz! Nem akarom Zsuzsát becsapni! Most menjél csak egyedül. Megígérem, ha neked tetszik a dolog, legközelebb elmegyek veled – mondta az aszszony.

– Még csak az kéne! – lépett ki az egyik szobából mérge-
sen Lajos, majd még hozzátette: – Az asszonynak a tűzhely
mellett a helye!

– Hogy lehet valaki ilyen földhözragadt?! – kérdezte Tünde,
mire anyja csak bosszúsan legyintett, és bement a konyhába.

Másnap Tündi egész nap a megbeszélésre gondolt, vala-
mint arra, hogy Irénke, a barátnője eljön-e. Irénkét, végül
úgy érezte, meggyőzte, de attól tartott, Irénke édesanyja
esetleg „megtorpedózza” a dolgot.

Az ebédet öccsével együtt költötték el csendben. Ami
„háttérzaj” volt, azt a rádió szolgáltatta.

Ebéd után Csabi váratlanul így szólt:

– De jó neked, nővérkém! Neked már nem kell tanulnod!
Nekem meg a hétvégén évnnyitó!

– Te kis bolond! Addig örülj, amíg tanulhatsz! – simogat-
ta meg Tündi a fiú fejét, majd így folytatta: – nézz rám! Én
érettségivel idáig nem tudtam elhelyezkedni.

Ezután a fiú bement a szobájába.

Fél hat felé járt az idő, mikor Tündi elindult a megbeszé-
lésre. Már apja is otthon volt. Mikor meghallotta a kulcsör-
gést, ezt mondta:

– Aztán vacsorára itthon légy ám!

A kislány erre türelmetlenül reagált:

– Édesapám! Mivel nyolckor lesz vége a megbeszélésnek,
csak utána jöhetek! – és elment.

A József Attila Művelődési Ház körül sok ember járt.
Tündi a parkolóban észrevette Ricsi fehér, bogárhátú Volks-
wagenjét, amit korábban már látott.

A bejáratnál találkozott Irénkével. Mikor bementek az épü-
letbe, az aulában már jó néhány nő és férfi állt egy kupacban,

akik arra vártak, hogy fölmelessenek az egyik I. emeleti terem-
be, ahol összejöveteleket szokták tartani.

Ricsi, mikor Tündit és barátnőjét észrevette, integetett:

– Gyertek ide!

– Hoztam még egy érdeklődőt, nem baj? – kérdezte
Tündi, és bemutatta barátnőjét a többieknek.

– Dehogy baj! – lelkesedtek azok, majd egy idősebb alacsony
férfi megjegyezte: – Az a jó, ha minél többen vagyunk.

Közben egy nagyobb csoport jött le a lépcsőn. Mikor
azok távoztak, a portás az előbbi alacsony férfinak adta an-
nak a teremnek a kulcsát, amelyet a távozó csoport korábban
használt.

– Gyertek, mehetünk föl! – szólt a férfi, és a csoport tag-
jai elindultak föl az emeletre.

Mikor beléptek a 115-ös terembe, egy enyhén molett asz-
szony, aki a kulcsot hozó férfival érkezett, így szólt:

– Juj! Szellőztessünk ki gyorsan! – mire egy középkorú
asszony kinyitotta az ablakokat, majd néhány perc szellőz-
tés után elkezdődött a program.

Először egy negyvenes férfi beszélt, aki mikor a két új
lányt meglátta, kérte a tegező viszonyt, majd ezt mondta:

– Arra kérlek benneteket, mondjatok magatokról néhány
szót!

Ekkor a két lány egymásra nézett, majd Tündi fölállt, be-
mutatkozott, és elmondta, hogyan került kapcsolatba a cég-
gel. Ezt követően Irénke is fölállt, és így szólt:

– Tátrai Irén vagyok. Az általános iskolában, valamint a gim-
náziumban végig egy osztályba jártunk, és barátnők vagyunk.
Miként Tündit, engem sem vettek föl a főiskolára. Tündi
tegnap eljött hozzám, és elmondta, hogyan került kapcso-
latba Almássy Richárddal, s rajta keresztül a FÉNYVIRÁGOS
ÜZLETTEL. Kedvet csinált hozzá. Ennyi...

– Ennek igazán örülök – mondta az előbbi férfi, majd így folytatta: – Arra kérlek benneteket, hallgassátok figyelemmel Kis Andrást, aki arról fog előadást tartani, hogyan lehet itt pénzt keresni!

Ekkor egy Ricsinél alig idősebb férfi állt ki a hallgatóság elé, és beszélt vagy háromnegyed órán keresztül. Említette a segítséget, a regisztrációs díjat, az ebből eredő azonnali 10%-os kedvezményt, beszélt a termékek pontértékéről. Közbevetőleg jegyezte meg a két lányra nézve:

– Szerintem legjobb üzletvezetői csomaggal kezdeni, ugyanis annak legmagasabb a pontértéke.

A két lány eközben feszülten figyelt, és jegyzetelt.

Előadás közben András mutatott néhány terméket is, amiket a két lány eddig nem ismert.

Tündiék két dolog lepte meg: a termékek alacsony ára, és a magas kereseti lehetőség.

– 254 000 Ft, az nem semmi! – jegyezte meg Tündi a szünetben, mikor Ricsi kitöltötte a két lány jelentkezési lapját.

– Ej, ha én egyszer eddig az összegig eljutnék! – sóhajtott Irénke.

– Ez csak rajtad áll – mosolygott Pápainé Magdi.

Ezt követően, még a szünet vége előtt a két lány kapott egy TK-belépőt, amibe a levezető belebélyegezte az aznapi dátumot, valamint az ott levőktől beszédett 200 Ft terembérlési díjat.

A második órában a levezető, Seres Tibor az időpontegyeztetésről tartott előadást. Mikor ennek vége lett, még gyorsan megbeszélték a szombati programot, ugyanis a csoport akkor ment Pestre, a Műszaki Főiskolára, valamint a raktárba. Kiderült, hogy sem a Volántól, sem vállalkozótól nem sikerült buszt szerezni, így mindenki mehetett, ahogy tudott.

Mikor a csoport kijött a művelődési ház bejáratán, Ricsi így szólt a két lányhoz:

– Gyertek, elviszlek benneteket!

Mikor beültek a fiatalember autójába, ezt kérdezte:

– Hova vigyelek benneteket? – mire a két lány bemondta a címét.

– Hogy tetszett az előadás? – kérdezte, miután a parkolóból kikanyarodott.

– Érdekes volt. – mosolygott Tündi.

– Én nem tudom... Nekem most számok kavarnak a fejemben – mondta Irénke.

– Nyugi, én is így voltam egy évvel ezelőtt! – kanyarodott be egy körforgalomba Ricsi.

– Nekem a közvetlenség tetszik. Nem méregetik egymást az emberek – mondta ezután Irénke, de osztotta ezt a véleményét Tündi is.

– Ahogy Seres is mondta, ő volt a levezető, és ő beszélt a második órában, itt mindenki örül a másik ember sikerének – mondta a fiatalember.

– Csak azt nem tudom, ezek után, hogy fogjak ehhez hozzá? – mondta váratlanul Tünde.

Mielőtt Ricsi megszólalhatott volna, Irénke így szólt:

– Nekem megvannak az osztálytársak és a tanárok címei, telefonszámai. Majd lefénymásolom, és neked is lesz egy példányod.

– Csak arra kérlek benneteket, nehogy elkezdjétek házalni! – figyelmeztette a két lányt a fiatalember, majd mivel már közeledtek a Felrévi lakótelephez, ezt kérdezte:

– Jó-e nektek, ha szombaton reggel fél kilenckor találkozunk a vásárcsarnok parkolójában? Onnét könnyen ki lehet menni az autópályára.

– Jó – válaszolt a két lány, majd miközben a Felrévi lakótelep ABC-je előtt elmentek, Ricsi megkérdezte Tünditől: – Melyik házban laksz?

– Ott szemben, abban a toronyházban – mondta a lány. Mikor az autó megállt, Irénke ezt mondta:
 – Akkor holnap délután hozom a fénymásolatot.
 – OK! – szállt ki Tündi az autóból, majd elköszönt és futott be a házba.

Fönt a lakásban Halmai már aludt, Csabi TV-t nézett, Marika vacsorát adott lányának, s közben érdeklődéssel hallgatta Tündi csicsergését. A kislány megmutatta anyjának jegyzeteit is, mire Marika ezt kérdezte:

– Miből gondolod, kislányom, hogy én öt embert tudok magam alá „építeni”, ahogy te mondod?

– Jaj, anyukám, csak ne lennél olyan pesszimista! – csókolta meg szeretettel anyját Tündi, majd így folytatta:

– Akár itt a házban, akár a munkahelyeden...!

– Egyelőre várd meg a jövő csütörtököt. Akkor eljössz velem, aztán ha tetszik, te is csinálhatod, jó?

– Nem tudom, munka mellett hogy bírom majd? – kezdett mosogatni Marika.

– Édesanyám! Akikkel ma találkoztam, azok zöme munka mellett csinálja. Talán összesen hárman vagyunk, akik csak ezt csinálják – gyűjtött rá Tündi, majd váratlanul ezt mondta:

– Mielőtt elfelejtem, szombaton Pestre megyek.

– Minek? – csodálkozott az asszony.

– Minden hónap egy szombatján üzleti nap van a Műszaki Főiskolán.

Ilyenkor új termékeket mutatnak be többek között.

– Na de hát hogy mész oda? Nem vagy olyan ismerős Pesten! Még majd eltévedsz nekem! – mondta ijedten Marika.

– Édesanyám! Ricsi – így hívják azt a srácot, akivel tegnapelőtt is meg ma is találkoztam – azt mondta, hogy Irén-

két meg engem fölvisz autóval. Most is ő hozott haza – fújta ki a füstöt Tündi, majd ezt mondta: – Van nekem egy ifjúsági takarékbetétem.

– Van is rajta kb. 70 000 Ft – engedte le a mosogatólevet anyja.

– Annak legalább a felét ki kell venni – nyomta el a csikket a lány.

– Minek? – csodálkozott Marika.

– Édesanyám! ÜV csomaggal akarok kezdeni, az majd' 30 ezer Ft! – mondta Tündi.

– Csak apád nehogy balhézzon! – sóhajtott Marika.

– Apa, ugyan! Ő akkor is balhézott, amikor első koromban megkötöttük! – nevetett a lány, majd még hozzátette: – Szerintem fogalma sincs, mennyi pénzem van.

Mielőtt anyja és lánya kijött a konyhából, Tündi ezt mondta:

– És tudod, mi tetszett meg ebben a munkában?

– Gondolom, a nagy kereseti lehetőség, nem? – kérdezte Marika.

– Az is, de még valami! Nevezetesen a kötetlen munkaidő. Úgyhogy arra kérlek, gondolkozz el ezen! – mondta a lány, majd anyjával együtt kijött a konyhából.

Másnap délelőtt Tündi bement a bankba, kivette ifjúsági takarékbetétyének egy részét, majd szüleinek nézett ajándékot a közelgő Mária és Lajos nap kapcsán. Hazament, megebédelt, majd előző nap készített jegyzeteit nézegette, s közben Irénkét várta, aki három óra után meg is érkezett. Miközben a fénymásolatot barátnőjének adta, egy nagy sóhaj kíséretében ezt mondta:

– Az este, mikor hazaértem, anyu majdnem megvert! Ha Ricsi nincs ott, nem is tudom, mi lett volna!

– Tényleg? De hát ülj már le! – kínálta helytel és cigarettával barátijét Tündi, majd mindketten rágyújtottak.

– Arról nem is beszélve, hogy anyu hallani sem akart a pesti útról – mondta Irénke az első slukk után, majd így folytatta: – Félt, hogy eltévedek!

– Akárcsak az én anyám! – állapította meg Tündi, majd Irénke ezt mondta:

– Szerencsére Ricsi mondta, hogy mivel új vagyok, fontos, hogy megismerjem a termékeket, valamint azt, hogy ő visz minket kocsival. Az este még éjjelig „gyúrtam” anyut, hogy belépjen a rendszerbe! Nem és nem!

– Nyugi, később majd ráfanyalodik! – mosolygott Tündi, majd így szólt: – Én anyuval odáig már eljutottam, hogy jövő csütörtökön eljön velem a művelődési házba. Nekünk apuval kell megküzdeni! – nyomta el a csikket Tündi.

– Na, de én már megyek is! – állt föl ekkor Irénke, majd hozzátette: – Még Budapest-térképet is kell vennem.

– Nyugi, nekem van! – vette elő Tündi saját térképét, miközben ezt mondta: – Tudod, hogy tanévkezdés előtt a papírboltokban millióan vannak – És barátijének megmutatta, hol van az a két utca, ahová mennek.

– Na de most már tényleg megyek! – állt föl Irénke.

– El ne felejtsd, hogy holnap reggel fél kilenckor találkozunk Ricsivel a vásárcsarnoknál! – figyelmeztette barátijét Tündi, miközben kikísérte.

– Tudom – válaszolt a lány, majd hamiskás mosollyal mondta:

– Tényleg helyes srác – és kijött barátijé lakásából.

Este, vacsorakészítés közben Marika így szólt lányához:

– Kunné Erzsikét érdekelné a dolog, de azt mondta, a hétvégén nem ér rá, mert ki kell mennie az anyjához Topajra.

– Anyukám, te ügyesebb vagy, mint én! – mondta örömmel Tündi.

– Irénke hozta a fénymásolatot? – kérdezte az asszony, miközben tányérokat vett ki a konyhaszekrényből.

– Igen – válaszolt Tündi, majd ezt mondta: – Szólok apuéknak.

Szombaton reggel fél hétkor ébresztette Tündit anyja.

– Azért sajnállak, kislányom – sóhajtott Marika, mikor kijöttek a szobából.

– Édesanyám! Ez csak egyszer van egy hónapban! Egyébként én osztom be az időmet – mondta Tündi, és bement a fürdőszobába.

– Elég baj az! – küldött lánya után egy megjegyzést Halmai. Tündi fél nyolc után néhány perccel indult el hazulról.

– A pénzt eltetted, kislányom? – kérdezte Marika az ajtóban.

– El – válaszolt a kislány.

– Mikor jössz meg? – kérdezte az asszony aggódva.

– Ezt nem tudom. Minden attól függ, mennyi idő alatt végzünk a raktárban. Azt te is tudod, hogy Aldabánya és Budapest között egy óra az út – mondta Tündi.

– Nagyon vigyázz magadra, kislányom! – mondta ezután anyja, és becsukta az ajtót.

– Úgy készüljél, asszony, hogy imádott lányodat ma láttad utoljára! – hallotta Tündi apja hangját a lépcsőházból, miközben a liftre várt.

A vásárcsarnok környékén szombaton reggel sokan jártak, bevásárlókosarakkal, szatyrokkal. A gyorsabbak már hazafelé tartottak, de voltak jó néhányan, akik a lánnyal együtt szálltak le a buszról, és siettek be a csarnokba.

Tündi egy-két percig nyakát nyújtogatva kereste Irénkét és Ricsit. Végül a fiatalember vette észre a lányt, és kezdett integetni. Mikor találkoztak, Tündi így szólt:

– Szia! Sokat késsem?

– Á! Dehogy! Hisz még Irénke sincs itt! – adott tüzet a lánynak a fiatalember, majd ő is rágyújtott, és ezt mondta: – Pedig úgy emlékszem, itt lakik valahol a közelben.

– Lehet, hogy pont azért késik – fújta ki a füstöt Tündi.

– Sziasztok! Bocs a késésért! – hallatszott Irénke hangja Ricsi mögül.

– Semmi baj – nyitotta ki Ricsi autója ajtaját, majd beültek és elindultak. Útközben a fiatalember még további lehetőségeket vázolt, amiket a lányok csütörtök este nem hallottak. Ilyen volt például a tusnádfürdői nyaralás.

– Szlovákiában és Erdélyben is nagy a munkanélküliség? – kérdezte Tündi.

– Őszintén szólva, Szlovákiát nem tudom. Alföldi üzletársaktól hallottam viszont, hogy Erdélyben nagy, így ott igen sokan jelentkeztek. Ott Aradon van egy központ. Szlovákiában meg Párkányon.

– Párkány, Párkány... Hogy is hívják azt most? – kérdezte Irénke szinte csak magától.

– Stúrovo – válaszolt Tündi.

Alig több, mint egy óra alatt fölérték a Főiskolába. Az üzletársak zöme is fölért már, ki autóval, ki vonattal, sőt olyan is volt, aki menetrendszerinti busszal érkezett.

Mivel az épület területén nem lehetett dohányozni, és szép napos idő volt, az üzletársak egy kupacban álltak a bejárat előtt, és beszélgettek.

– Nem tudjátok, hol lehet itt valami kaját venni? Nem hoztam semmit – mondta Irénke váratlanul.

– Pedig az jó lesz, ha hozol a továbbiakban, mert egy rém gyöngye kávé mellett itt mást nem kapsz! – mondta Hidas, egy másik üzlettárs.

– Elmenjek veled? – kérdezte Ricsi.

– Menjél el vele! – mondta Tündi, majd így szólt: – Különben várjatok. Én is körülnézek! – és Ricsi a két lánnyal elindult a Mátyás tér felé.

– Siessetek vissza, mindjárt kezdünk! – szólt Ricsiék után Kis András, miközben az órájára nézett.

Tíz óra után néhány perccel a Műszaki Főiskola I. emeleti tanácstermében kezdetét vette az augusztusi Üzleti Nap. A terem már-már kezdett kicsinek bizonyulni, ugyanis az ország szinte minden szegletéből voltak itt, akik termékértékesítéssel, hálózatépítéssel, vagy mindkettővel foglalkoztak. A levezető elnök, ahogy végignézett a hallgatóságon, magában megállapította: talán jobb lett volna a nagy előadót elkérni a mai napra, majd megnyitotta a tanácskozást, melynek keretében új termékeket mutattak be. Egy vegyész-mérnök Veszprémből, például a mandarinos tusfürdő hasznosságát méltatta.

A tanácskozás keretében sor került elismerésre is. A két lány legnagyobb meglepetésére három üzlettársuk is elismerésben részesült a pontértékük alapján: Pápainé 12%-ot, míg Seres 9%-ot, Kis András pedig 6%-ot ért el.

Délben tartottak egy rövid szünetet. Ekkor mindenki evett egy pár falatot, és az automatából ivott egy kávé.

– Igaza volt Hidasnak. Rém gyöngye kávé ittunk! – állapította meg a két barátnő, miközben a műanyag poharakat a szemetesbe dobták.

Ebéd után folytatódott a tanácskozás. Ekkor a levezető elnök fia, aki egyébként utolsó éves joghallgató volt, valamint ő szerkesztette a „Petty” hírlevelet, az internetes áruházról

tartott előadást, majd egy miskolci hölgy a Sali 10 naptejet dicsérte.

A levezető elnök ezután bezárta a tanácskozást, de mielőtt ez megtörtént, bejelentette: a legközelebbi pesti összejeövetel-re szeptember utolsó szombatján kerül sor.

Ezután a hallgatóság nagy része kiment Újpestre, a központi raktárba. Ez egy földszintes családi házban volt. Ricsi, miközben Tamással, a raktárossal beszélgetett, meg is jegyezte:

– Ez sokkal jobb, mint a Pipacs utcai.

– Na hallod? – adott igazat Tamás a fiatalembernek.

Eközben Tündi átvette az üzletvezetői csomagját, majd mikor kijöttek a teraszra, megkérdezte Irénkétől:

– Te miért nem kértél ÜV csomagot?

– Két okból – gyújtott rá Irénke, majd így folytatta:

– Félek, hogy a nyakamon marad, aztán nem tudok vele mit kezdeni. Ez az egyik.

– Te tudod – gyújtott rá Tündi is, majd pár perc múlva Irénke még ezt mondta:

– Anyut próbáltam rábeszélni, de hát te is ismered! Ha ő egyszer valamire nemet mond, attól nem lehet eltéríteni!

Ekkor kilépett az ajtón Ricsi egy jókora csomaggal egyik kezében. Miközben Tündi üzletvezetői csomagját átvette másik kezébe, megkérdezte:

– Mehetünk, lányok?

– Igen – hangzott a válasz, és a három fiatal hazaindult.

Este háromnegyed hét volt, mikor Tündi hazaérkezett. Anya éppen a vacsorához terített.

– Na, mi az, kisasszony? Már azt hittem, valamelyik bárban vagy konzumnő! – mondta gúnyosan Halmai.

– Jaj, Lajos! Mi volna, ha egyszer nem beszélnél hülyeségeket! Vedd tudomásul, hogy a lányod dolgozik! – mondta türelmetlenül a felesége.

– Nem és nem! Amíg a lányom nem jelentkezik a szerszámgyárban a gondnokságon, addig nem vagyok hajlandó elismerni semmit! – kiabált Halmai.

– Esküszöm, Lajos, te nem vagy normális! – sóhajtott Marika.

– Mondd, apu, miért akarsz te engem érettségivel mindenáron takarítónőnek adni? – küszködött a könnyeivel Tündi.

– Azért, kislányom, mert az munka! Ez meg csavargás! Végeztem! – mérgelődött Halmai, és kiment a konyhából.

– De hát gyere enni, Lajos! – tett egy gyöngye kísérletet Marika.

– Majd eszek, ha akarok! – hallatszott a férfi hangja az előszobából.

– Ne is törődj vele, édesanyám! – legyintett Tündi.

– Tyű, de kajás vagyok! – robbant be ekkor a konyhába Csabi.

– Mossál kezet, és gyere enni! – mondta Marika.

Vacsora közben Tündi elmesélte a Pesten hallottakat és látottakat. Anyja és öccse érdeklődéssel hallgatta a lány beszámolóját.

– Csak azt mondd meg, kislányom, hogy ha nem lehet házalni, hogy érek el eredményt? – kérdezte Marika a beszámoló végén.

– Édesanyám, hát a névnapodra Kláriék biztosan bejönnek Dorogról, meg Dezső bácsiék Kislipótról! Klári is, de Dezső bácsi új felesége, Terike különösen nyitott az ilyen dologra! Megmutatod nekik a katalógust az árjegyzékkel együtt! – mondta lelkesen Tündi.

– Á! De hát akkor lesznek még itt nyolcan, rajtunk kívül! – kezdett mosogatni Marika.

– Annál jobb, anyu! Ha a tíz embernek legalább a fele belép, az már a te sikered! – mondta Csabi, aki az első szóra megértette nővére beszámolójának lényegét.

– Majd meglátjuk, gyerekeim! – sóhajtott az asszony, miközben az evőeszközt törölgette el.

Bezzeg Irénkééknél nem mentek ilyen simán a dolgok. Miként Halmai, Irénke édesanyja is azt szeretete volna, ha lánya egy stabil munkahelyet talál magának. Irénke meg is jegyezte:

– Te olyan vagy, mint az öreg Halmai! Képzeld, azt akarja, hogy Tündi menjen a szerszámgyárba takarítónőnek! Érettségivel, érted?

– Na, kislányom, engem azért ne hasonlíts ahhoz az ostoba vénemberhez! – jegyezte meg Irénke anyja, aki maga is hallott már Tünditől az apjáról, majd így folytat-
ta: – Én csak attól féltelek, hogy esetleg ez nem jön be neked!

– Azért én megpróbálnám. Aztán hogy mi lesz, majd meglátjuk. Csak arra kérlek, anyukám, szóljál a kolleganőidnek! – mondta ekkor Irénke.

– Jól van, kislányom! – simogatta meg a kislány fejét az idősebbik Irénke, és mivel már éjfélre járt az idő, ezt mondta: – Feküdjünk le, kicsim!

Vasárnap reggel Marika éppen főzni készült. A lány még a fürdőszobában volt, Csabi még aludt. Tündi éppen akkor lépett ki a fürdőszobából, mikor apja bejött a lakásba.

– Tyű, de kicsípted magad, kisasszony! – mondta gúnyosan, mikor lányát meglátta.

– Halkabban, te! Csabi még alszik! – lépett ki a konyhából idegesen Marika.

– Hova készül a lány? – kérdezte hasonlóan idegesen Halmai, miután belépett a konyhába.

– Ricsivel, az üzlettársával mennek üzletet kötni – vette le a teát a gáztól Marika.

– Vasárnap! Ragyogó! Ott, ahova mennek, páros lábbal fogják kirúgni őket! – mérgelődött Halmai.

– Nem fognak, édesapám, mert Ricsi ezt már korábban leegyeztette telefonon! – lépett a konyhába Tündi, kosztümben.

– Hány helyre mentek, kislányom? – kérdezte anyja, miközben kikészítette lánya teáját.

– Legalább tízre – kortyolt bele teájába Tündi.

– Azért délben, remélem hazajössz? – kérdezte anyja.

– Mivel városban belül leszünk, így Ricsi is mondta, hogy ebéd közben senkit nem akar háborgatni. Telefonon úgy beszélt meg az egyik illetővel, hogy délután fél háromra megünnözzük hozzá – tette le a csészéjét a mosogatóba a lány, majd anyját megcsókolta, és ezt mondta:

– De én már megyek is, szia! – és elindult.

– Vigyázz magadra, kicsim – dugta ki a fejét az ajtón Marika.

Lent a ház bejáratával szemben álló nagy konténerbe éppen most öntötte bele a szemetet egy kötényes, anyához hasonló korú asszony, rövid ujjú blúzban, a fején hátrakötött muszlinkendővel. Mikor visszafordult, és Tündit meglátta, csodálkozva kérdezte:

– Hát te hova mész ilyenkor?

– Dolgozni – válaszolt kedvesen a lány, miközben nap-
szemüvegét megigazította.

Mielőtt az asszony további kérdéseket tehetett volna fel, megérkezett Ricsi autója. Tündi beült, és megkérdezte:

– Hova megyünk?

– Most a Ferenckertbe, délután meg az Újtelepre – válszolt a fiatalember, és indított.

A délelőtt Halmaiéknál változatosan telt. Marika ebédet készített, Lajos egy darabig újságot olvasott, majd bekapcsolta a TV-t, amit nézett egy darabig, majd kikapcsolta és unottan járt-kelt a lakásban. Csabi, a fiuk, a délutáni évnýtóra készült.

Úgy tizenegy körül mindhárman arra lettek figyelmesek, hogy a lépcsőházban az előbb említett szomszédasszony valakinek a következőt mondja:

– És képzeld: ez a Halmai-lány a szemem láttára ült be egy idegen autóba!

– Tényleg? – hallatszott egy másik csodálkozó női hang.

– Így, ahogy mondom! De majd ellátnám a baját, ha az én lányom volna! És mikor kérdezem tőle, hova megy, azt mondja: dolgozni! – „úszott el” az előbbi hang, majd egymás után két ajtócsapódás hallatszott.

– Most mondd meg! Szükségünk van nekünk arra, hogy a ház szájára vegye a lányt? – jött ki Lajos a konyhába mérgesen, majd így folytatta: – de csak jöjjön haza! Majd én móresre tanítom „őnagyságát”!

– Apu! Nem Tündit kell „móresre tanítani”, hanem ezt a „vén hírharangot”! – lépett ki a konyhába Csabi.

– Te ebbe ne szólj bele, fiam! Csináld a leckédet! – nézett hátra mérgesen Halmai.

– Mi? – nevetett a fiú, miközben szódavízét engedett magának.

Az asszony, miközben a rántott húst sütötte, fejcsóválva mondta:

– Az Isten áldjon meg, Lajos! Még ma lesz az évnýtó!

Váratlanul nyílt a bejárati ajtó, és Tündi lépett be rajta jókedvűen. Lajos, mikor meglátta a lányát, nagyon komolyan így szólt:

– Na, kislányom, ennek a komédiának véget vetünk! Átöltözl, és jössz segíteni anyádnak!

– Micsoda? Nem értem! És milyen „komédiáról” beszél apu? – csodálkozott Tündi, mire anyja és öccse elmondta, mit hallott délelőtt.

A kislány ekkor akkorát nevetett, mintha egy Latabár-filmet látott volna, majd miközben anyjának segített teríteni, ezt mondta:

– Ne foglalkozzatok ti Terike nénivel! Tudjátok, hogy milyen! Majd rövid szünet után így szólt: – Képzeljétek! Ricsinek már van négy belépője.

– Tényleg? – kérdezte jókedvűen Marika, aki egyre inkább kezdte kapizsgálni a lánytól hallottakat, valamint Csabi, akit érdekelt a lehetőség.

– Úgy! Szóval neve is van a „titokzatos hódoló”-nak!

– Ejnye, Lajos! Hát nem emlékszel? Itt mondta Tündi a nevet, miután beszélt vele! – bosszankodott Marika, mire Halmai ezt kérdezte:

– Csak azt tudnám, ezek után, minek kellettél te oda?

– Azért, hogy hallgassam, és a későbbiek során én is föl tudjam kelteni a belépni szándékozók érdeklődését – mondta Tündi.

– Majd én is segítek neked, jó? – ajánlotta föl Csaba.

– De csak hétvégén, kisfiam! – emelte föl jobb keze mutatóujját Marika.

Csöngettek.

– Na én megyek, sziasztok! Itt van Ricsi! – állt föl Tündi az asztaltól, és indult. Már az ajtónál járt, mikor anyja utána szólt:

– Mikor jössz, kislányom?

– Édesanyám! Most az Újtelepre megyünk öt helyre! Ha mindenütt egy órát töltünk, lesz vagy nyolc, mire hazaérek – nézett vissza Tünde, és mielőtt apja valami megjegyzést tehetett volna, elment.

Lajos egész délután dült-fült. Csabi, aki tizedikes volt az ipari szakközépiskolában, este hatra elment az évnnyitóra. Mikor a házaspár kettesben maradt, Marika, aki az egyik nagyszobai fotelban ülve horgolt, látva mérgelődve járó-kelő férjét, kicsit idegesen így szólt:

– Ülj már le! – majd rövid szünet után ezt mondta: – Tudod mit? Csütörtökön gyere be velünk a „József Attilába”! Legalább te is megtudnád, mit csinál a lányunk.

– Hagyjál már ezzel a hülyeséggel! – mérgelődött Halmai, s kezében egy cigarettával és öngyújtóval kiment az erkélyre.

Hazaérkezett Csabi.

– Megvolt az évnnyitó? – kérdezte Marika, mikor a fia benyitott hozzá.

– Meg! Holnap mindjárt nulladik órával kezdünk! – boszszankodott a fiú.

– Szegény fiam! – tette le a horgolást Marika, majd felállt, és így sóhajtott: – Na megyek, melegítem a vacsorát – és kiment a szobából.

Már teljesen sötét volt, mikor Ricsi autója megállt Tündiék háza előtt, egy lámpa alatt. A lány már nyitni akarta az ajtót, hogy kiszálljon, de a fiatalember visszatartotta.

– Várj csak! Szeretnék két nagyon fontos dolgot mondani. Tündi kedvesen rámosolygott Ricsire, mire így szólt:

– Nagyon ügyes voltál Újváriéknál. Olyan jól mondtad el a marketingtervet, hogy még én sem tudtam volna jobban!

– Tényleg? – csodálkozott a lány, mire a fiatalember ezt mondta:

– Ha Ágnes erre sem jön el a csütörtöki programra, akkor nem tudom, mi legyenek.

– Ennek igazán örülök – sóhajtott Tündi, és ismét ki akart szállni az autóból, de Ricsi ezt mondta:

– Még egy személyes dolgot szeretnék mondani, ami nagyon fontos a számomra – majd egy pillanatnyi szünet után így folytatta:

– Első látásra nagyon megtetszettél nekem.

– Te is nekem – mosolygott kedvesen a fiúra Tündi.

– Tehát reménykedhetek? – kérdezte a fiatalember.

– Igen – válaszolt alig hallhatóan a lány, és a két fiatal megcsókolta egymást. A lány, mikor kiszállt az autóból, mielőtt az ajtót becsukta, ezt mondta:

– Akkor én most, este még megpróbálom néhány osztálytársamat elérni, aztán majd reggel hívlak, hogy mire jutottam. OK?

– OK! – helyeselt Ricsi, majd miután az autó ajtaja becsukódott, elhajtott.

Fönt a lakásban a szülők, valamint Csabi érezte: valami nagy öröm érte Tündit. Vacsora után a lány ezt mondta:

– Nekem most telefonálnom kell.

– Most? – nézett az órájára anya.

– Mivel nemrég jöttem meg – gyűjtött rá Tündi, és leült a készülék mellé.

Öt volt osztálytársát hívta föl, akik közül hármat érdekelt a dolog, egy fiatalember Irénkére hivatkozott, egy lány pedig azzal hárította el a meghívást, hogy már benne van az AVON-ban.

– Azért ez kezdetnek nem rossz! – tette le a kagylót a lány, majd anyjának elmesélte a Ricsivel kezdődő kalandját.

– Csak vigyázz vele, kislányom! – mondta Marika jóindulatúan, mire Tündi anyja nyakába borult, és azt mondta:

– Anyu! Neked fogalmad sincs, milyen aranyos! Majd csütörtökön te is meglátod!

Marika ezután szeretettel megcsókolta a lányát.

– Mi van most a TV-ben? – kérdezte megkönnyebbülten Tündi.

– Hát nem hallod? A két „fő drukker” valami spanyol meccset néz! – nevetett Marika.

– Olaszt, anyukám! Olaszt! – lépett ki Csabi a nagyszobából.

– Mondd, fiam, nem kéne már lefeküdni? Mindjárt fél tíz! Holnap meg már iskola – lépett ki fia után Lajos.

– Majd a meccs végén! – ivott vizet a fiú, majd visszament a nagyszobába.

Hajnali fél négy volt. Marika arra ébredt, hogy valaki nagyon rázza a vállát.

– Mi a fene van itt? Földrengés? – nézett föl ijedten.

– Csak az, asszony, hogy ébreszd a lányt! Fél négy múlt! – mondta a férfi.

– Micsoda? – dörzsölte szemét Marika.

– Ahogy mondom, Mari! Ébreszd a lányt, mert el fog késni, és a szerszámgyáriak nem viccelnek! Az első késés után kirúgják! – mondta Lajos nagyon határozottan.

– Jaj, Lajos! Tudod hány óra van? – mérgelődött az asszony, majd még hozzátette: – Teljesen kiverted az álmat a szememből!

– Jól van! Ha te nem, majd én fölköltöm önegyságát! Még hogy „kötetlen munkaidő”? Még mit nem?! Nem fog a kisasszony egész életében csavarogni! Keményen fog dolgozni, és kész! – kelt föl a férfi, és indult kifelé a szobából.

Ekkor azonban Marika is fölkel, és igyekezett útját állni férjének, miközben ezt mondta:

– Te! Föl ne keltsd őket, mert nem tudom, mit csinálók!

– Eriggy innét, asszony! – lökte odébb a feleségét Lajos, de mielőtt kezét a kilincsre tette volna, nyílt az ajtó, és a két gyerek álmos szemmel ezt mondta:

– Olyan zajjal vagytok. Mi van itt?

– Na, kisasszony! Irány mosakodni! – mondta Lajos, mikor a lányát észrevette.

– Micsoda? – meresztett nagy szemeket Tündi.

– Azt hiszem, gyerekeim, apátok begolyózott! – mondta halkán Marika.

– Még hogy én begolyóztam! Vegyétek tudomásul: ezen-túl Tündinek minden áldott nap hajnali fél négykor lesz ébresztő! – mondta a férfi olyan hangosan, hogy talán még a szomszéd lakásban is hallották.

– Na de hát, miért? – csodálkozott Tündi.

– Mondom, kislányom, apátok begolyózott! – mondta az asszony halkán, szinte suttogva, férjének jól hallhatóan pedig ezt mondta:

– Ha ezt megteszed, elköltözöm a gyerekekkel!

– Pedig számíthatsz rá! – ígérte Lajos.

A Kékhegyi Szanatórium gazdasági hivatalának egyik irodájában két asszony: Kunné Erzsike, egy melírozott hajú, középkorú asszony és Halmainé Marika dolgozott.

– Tán rosszul aludtál? – kérdezte Kunné a kolleganőjét részvétellel.

– Á! – legyintett bosszúsan Halmainé, majd még hozzátette: – Képzeld! Az uram hajnali fél négykor fölrázott, hogy ébresszem föl Tündit! – panaszkodott Marika.

– Fél négykor? De hát miért? – csodálkozott Erzsike.

– Mondtam neked, hogy a lányomnak sikerült munkát találnia, ugye? – kérdezte Marika.

– Persze! Még én is mondtam, hogy majd megnézem a katalógust! – mosolygott kedvesen Erzsike.

Halmainé ezután elmondta kolleganőjének a hajnalban történeteket, majd mintegy a téma lezárásaként így sóhajtott:

– Komolyan nem tudom, mitévő legyek!

– Tudod mit? Ott van a Kertvárosban anyósomnak egy teljesen bebútorozott lakása. Tudod, ő tavasszal halt meg. Már gondolkodtunk Imrével, hogy eladjuk, vagy kiadjuk. Ha a férjed nem hagyja békén a lányodat, költözzetek oda! – mondta kedvesen Erzsike.

– Köszönöm, Erzsikém, aranyos vagy. Lehet, hogy élünk majd a lehetőséggel – hálálkodott Halmainé.

Az Aldabányai Erőmű hármaskörének művezetője idegesen állította meg az egyik karbantartót, és ezt kérdezte:

– Nem láttad Halmait?

– Hozzád ment. Azt mondta, sürgősen telefonálnia kell – mondta a karbantartó, vállán egy szerelőládával, majd így folytatta: – Na de sietek, mert a toronyban egy kis gond van – és már ment is tovább.

Halmai pedig, aki jelenleg valóban a művezető irodájában tartózkodott, és az imént tette le a telefont, boldogan dörzsölte kezeit, mondván:

– Végre elintéztam, hogy a lányom fölvegyék a szerszámgárba!

Váratlanul nyílt az irodaajtó, és belépett rajta a művezető. Mikor Halmait meglátta, mérgesen ezt kérdezte:

– Ide figyeljen, Halmai szaktárs! Tudja-e, hol kéne most magának lenni?

– Én csak a... – kezdte volna Halmai, mire a művezető mérgesen így szólt:

– Maga csak rontja a munkafegyelmet! Munkaidőben összevissza telefonálgat. Na, tűnjön el a szemem elől, míg nem adok magának egy akkora fegyelmet, mint az öt blokk együtt!

Mikor Halmai kilépett az irodából, de az ajtó még nyitva volt, a művezető még ezt mondta:

– Egyébként, ha tudni akarja, magán röhög az egész erőmű! Érettséggel takarítónőnek adná a lányát! Nem éppen eredeti. Na menjen!

Dél volt. Az Évszázados Étteremben sokan voltak. Az egyik sarokasztalnál ketten ültek egymással szemben: Tündi és Ricsi.

A levest már megették.

– Fáradt vagy? – kérdezte a fiatalember, miközben a pincér kihozta a második fogást.

A kislány, miközben enni kezdett, először igenlően bólintott, majd elmondta a fiúnak a hajnalban történeteket.

Ricsi először részvételt csóválta a fejét, majd ezt kérdezte:

– Édesanyád és az öcséd mit szólt?

– Gondolhatod! – mondta idegesen Tündi, majd kissé megnyugodva még hozzátette: – Én viszont jobban sajnálom azt a fiatal házaspárt, amelyik közvetlenül fölöttünk lakik egy karon ülő csecsemővel.

Ricsi, miközben észrevett egy közeledő felszolgálónőt, ezt mondta:

– Kérek neked is egy kávét, jó?

– Jó, de azt már én fizetem! – mondta a lány.
– Nyugi, nem vág földhöz! – simogatta meg a fiatalember Tündi kezét, akinek ez egyáltalán nem volt ellenére.

Ricsi ezután kikérte a két kávé, majd mélyen a lány szemébe nézett, és ezt kérdezte:

– Találkozhatnánk sűrűbben?

– De hát ennél sűrűbben már nem is lehet! – csodálkozott a lány.

– Jaj, dehogynem! Függetlenül a munkától. Egyre többet szeretnék veled lenni. Csak és kizárólag veled, érted? – mondta Ricsi.

Tündit annyira meglepte a fiatalember utolsó mondata, hogy percekig meg sem tudott szólalni. Időközben megkapták a kávé.

A lány akkor szólalt meg újra, mikor Ricsi fizetett, és távoztak az étteremből. Akkor is nagyon lassan mondta, miután kiléptek az étteremből, és cigarettára gyújtottak:

– Azt hiszem, megpróbálhatjuk – és a két fiatal, nem törődve a járókelőkkel, megcsókolta egymást.

– Most hova menjünk? – kérdezte ezután Ricsi, miközben kocsija ajtaját nyitotta ki.

– Felsőhanga Liszt Ferenc utca 24. Ott lakik Dr. Kovácsy Gedeonné, Piroska néni, aki négy évig biológiatanárom volt a gimiben – ült be Tündi az autóba, miközben a fiatalember indított, még hozzátette: – Te! Az egy tündéri tanárnő volt. Mindannyian imádtuk.

Mikor az autó megállt a Liszt Ferenc utcai ház előtt, Piroska néni, egy erősen öszülő asszony, éppen a kertben nézelődött. Ahogy a lányt meglátta, azonnal megismerte.

– Nicsak! Hát ez Halmi Tündi a IV. B-ből! – mondta örömmel, és már nyitotta is a kaput.

– Teljes életnagyságban, Piroska néni! – mondta Tündi szeretettel a hangjában, és a két nő megölelte, megcsókolta egymást.

Miután a lány kibontakozott tanárnője öleléséből, még ezt mondta:

– Ez a fiatalember pedig az üzlettársam és barátom egyben.

– Almásy Richárd vagyok! – mutatkozott be a fiatalember.

– Dr. Kovácsyné – fogadta a bemutatkozást a tanárnő, majd így folytatta: – Na de hát gyertek már be! – és a fiatalembertől ezt kérdezte: – Ugye nem baj, fiam, hogy téged is tegezlek?

– Semmi baj, tanárnő – mondta kedvesen a fiatalember.

Ezután Piroska néni bevezette a két fiatalat az ízlésesen berendezett nappaliba, leültette őket, és Tündi elmondta a marketingtervet, amit a tanárnő is és Ricsi is feszülten figyelt. A fiatalember magában megállapította: milyen tanulékony ez a Tündi! A számokkal még egy kicsit bizonytalan, de egyébként egész jó! És a kis pofija is milyen helyes így profilból!

A kislány közben végére ért magyarázatának, amit így fejezett be:

– Hogy tetszik, Piroska néni?

– Tetszeni tetszik, Tündikém, de sajnos nem tudom vállalni, ugyanis rengeteg dolgom van – mondta a tanárnő.

– Hogyhogy? Hát az érettségi bankettünkön tetszett mondani, hogy nyugdíjba tetszik menni – csodálkozott Tündi.

– Ez igaz, kislányom, de Marosi tanár úr a nyár kellős közepén infarktust kapott. Neki a múlt évben volt egy tizedikes osztálya. Majdnem csupa fiú, képzeld!

– Erről az infarktusról hallottam – jegyezte meg a kislány, majd még hozzátette: – Ezek szerint életben maradt.

– Igen, de egyelőre nem taníthat, ezért az igazgató úr fölkért, legyen a megbízott osztályfőnök. Mellette, mint

ahogy korábban, biológia szakkört is vezetek – mondta a tanárnő.

– Én a Téklben érettségiztem egy évvel korábban – jegyezte meg Ricsi, majd így folytatta: – Látásból én is ismerem ezt a Marosi tanár urat. Engem személy szerint nem tanított, de tudom, hogy óraadó volt nálunk.

– Meg még az ég tudja hány helyen! Erre ment rá az egészsége! – mondta a tanárnő, majd még hozzátette: – Ha gondoljátok, hagyjatok itt egy árjegyzéket, majd jobban megnézem.

Erre Ricsi diplomatatáskájából kivett egy árjegyzéket, amit a tanárnőnek adott, Tündi pedig, akinek még nem volt névjegykártyája, egy, az asztalon talált jegyzetömb legfelső lapjára felírta nevét és a felrévi lakás telefonszámát.

Ezután a fiatalok elkészöntek Piroska nénitől, aki még egy ideig nézett a távolodó autó után, és magában megállapította: szép pár. Ezután azt gondolta: kár, hogy Tündit nem vették fel a főiskolára.

Az autóban Ricsi ismét megdicsérte a lányt, majd ezt kérdezte:

– Most hova is megyünk?

– Rákóczi Ferenc utca 10 – nézte a fénymásolatot Tündi.

Itt nem volt szerencsájuk, ugyanis Vadászné Ilonka nénit, a rajztanárt nem érdekelte ez a tevékenység, és hivatkozott Irénkére, aki egy órával korábban már járt nála.

Ezután a tanárnő, aki korántsem volt olyan barátságos, mint Piroska néni, még megjegyezte:

– Többet képzeltem rólatok, kislányom. Azt hittem, valami értelmes tevékenységgel töltitek az időt, ha már a főiskola nem sikerült! Szervusztok! – csukta be a kaput.

Az autóban Tündi könnyeivel küszködve így sóhajtott:

– Akár apámat hallanám.

– Nem kell keseregni, Tündikém! – vigasztalta Ricsi a lányt, miközben a Szent Margit utca felé tartottak, majd így folytatta: – Inkább arra gondoljál, milyen jól elmondtad Piroska néninek a marketinget! Sajnos, elutasítással számolni kell.

A Szent Margit utcában, a 3-as számú ház kapuján már jó ideje csöngettek, mikor a szemben levő házból egy járókeretre támaszkodó idős néni átszólt:

– Zsuzsikát keresik?

– Igen! Nincs itthon? – fordult meg Tündi a hangra.

– Az urát egy fél órája vitte el a mentő! – adott tájékoztatást a néni.

– Köszönjük szépen! – mondta a két fiatal, majd beültek az autóba és elhajtottak.

Miközben közeledtek a Felrévi lakótelep felé, a kislány így sóhajtott:

– Ez a nap nem volt valami szerencsés! Otthon meg sem merem mondani! Már előre félek, hogy apám mit talál ki!

– De azért remélem, nem adod föl? – pillantott a lányra Ricsi.

– Dehogy adom! Holnap az Erőmű lakótelepre kéne menünk, délután – szívott nagyot a cigarettából Tündi.

– Rendben. Nekem három helyem van Újvárosban. Ha gondolod, reggel fél kilenc, kilenc között idejövök érted – állt meg a fiatalember Tündiék háza előtt.

– OK! – mosolygott a kislány, és a két fiatal megcsókolta egymást.

Tündi apja ekkor lépett ki a lépcsőházból. Mikor az autót és benne a lányát észrevette, odalépett, kinyitotta az ajtót, és úgy kiabált, hogy mindenki odanézett:

– Szállsz ki ebből az autóból, te k...?! Hát mit képzelsz, te?
– Ide figyeljen, Halmai bácsi! Arra kérem, ne ordítson, mert egyrészt ez még az én kocsim, másrészt mindenki magát nézi!

– Magát ki kérdezte? Maga „selyemfiú”? Apuka autójával könnyű villogni! Vegye tudomásul, hogy az én lányom takarítónő a szerszámgyárban! – kiabált Halmai.

– Havi ötvenezerért? Na ne röhögtessen már! – mondta Ricsi fölényesen, miközben Tündi sírástól remegő testét tartotta.

– De a hétszentségit magának! Értse már meg, hogy a lánynomnak minden nap hajnali fél négykor kell kelnie! Nincs arra ideje, hogy egy ilyen magafélével heteyegjen! – kiabált Halmai.

– Nézze! Maga lehet, hogy ezt szeretné, de vegye végre észre, hogy a lánya felnőtt, és munkát talált magának! – gyújtott rá a fiatalember.

– Munkát?! Ez magának munka? Ne vicceljen már! – mérgelődött Halmai, majd lányának címezve ezt mondta: – Na gyere, kislányom, amíg szépen mondom!

Miközben Tündi kísért szemmel kiszállt az autóból, Halmai Ricsinek ezt mondta:

– Magát pedig meg ne lássam itt még egyszer, mert rendőrökkel vitetem el, megértette?!

Azt majd meglátjuk! – gondolta a fiatalember, miközben becsukta kocsija ajtaját, és elhajtott.

Fönt a lakásban Halmai a lánya kezébe nyomott egy cetlit, egy névvel.

– Ki ez a Németh? – kérdezte Tündi, miközben cigaretára gyújtott.

– Ő a szerszámgyár gondnoka. Nála kell jelentkezned reggel ötkor. Megértetted? – mondta Halmai mérgesen.

– Jaj, apu, felejtsd már el ezt a hülyeséget! – kérlelte Tündi az apját, mire az kiabálni kezdett:

– Nem, kislányom! Vedd tudomásul, hogy te fogod elfelejteni ezt az autós csavargót! – és egy akkora pofont lekevert a lányának, hogy az összes ujj nyoma Tündi arcán maradt, s a lány megszedült. Egyszerre két ajtó is nyílt. Az egyik a bejárati ajtó volt, amin Halmainé lépett be, valamint az egyik kisháló ajtaja, ahonnan Csabi lépett ki.

Az asszony, aki kintől hallotta, mi történt, még éppen el tudta kapni a lányát, halkán ezt mondta:

– Támaszkodj rám, kicsim!

Férjének pedig jól hallhatóan ezt mondta:

– Te vadállat!

– Elhallgass, asszony, mert te is kaphatsz! – kiabált Halmai.

– Jaj, apu, ne bomolj már! – hallatszott Csabi hangja a háttérben, de Halmai lassan fia felé fordult, és az előbbinél is nagyobb kiáltott:

– Kuss, irány tanulni! – majd az asszonyhoz fordulva kicsit halkabban ezt mondta:

– Vedd tudomásul, hogy a lányodat együtt találtam egy autóban a stricijével!

– Akit te „stricinek” nevezel, apu, az a szponzorom, vedd tudomásul! – mondta remegve Tündi.

– Szponzor! Ugyan már! Nevetnem kell! – mondta gúnyosan Halmai, majd így folytatta: – Ja, vagy értem! A ti körötökben így hívják azokat, akik a lányokat futtatják! És míg el nem felejttem, fél négykor ébresztő!

– Na, gyerekek, csomagolunk, költözünk! – mondta Mari-ka nagyon határozottan.

– Úgy merjétek ezt megtenni, hogy ide be nem teszitek többet a lábatokat! – mondta Halmai.

A felesége azonban tovább csomagolt, majd Tündinek ezt mondta:

– Hívjál egy taxit, kicsim!

Mikor ez megtörtént, a kislány ezt kérdezte:

– Mi a cím, ahova megyünk?

– Én nem is tudom, mondta elgondolkodva Marika, majd még hozzátette: – Annyit tudok, hogy a Kertvárosban van. Csöngettek.

– Itt a taxi – nyomta meg Tündi a visszajelző gombot, majd Halmainé két gyermekével és három nagy csomaggal elindult.

Férje még utánuk szólt:

– Ugy merjetez ide visszajönni, hogy a becsukott erkélyajtón repültök ki!

Miközben Marikáék a liftre vártak, az asszony fogai közt ezt mondta:

– Szemétláda!

Közben megérkezett a lift.

Lent a fiatal taxisofőr nagyon udvariasan megkérdezte:

– Vasútállomás vagy buszpályaudvar lesz?

– Egyelőre Györöki Lajos út és Orbán utca sarok – ült be Marika gyerekeivel együtt a taxiba.

A Györöki Lajos út és Orbán utca sarkán állt egy új, kétemeletes tetőteres társasház. Ennek egyik első emeleti lakásában lakott Kun Imre bányamérnök a feleségével, Erzsikével és az ötödikes Vikivel. A kislány még iskolában volt, énekkari próbán, Kun, az enyhén kopaszodó férfi a nagyszobában, kedvenc foteljében ülve újságot olvasott, Erzsike, a felesége éppen kezdett volna vacsorát készíteni, mikor váratlanul csengettek.

– Hát ez meg ki lehet? Tán a gyerek nem vitt kulcsot? – tette le az újságot a férfi, és ment fölvenni a kaputelefont.

– Szerintem ez Marika lesz a két gyerekkel – lépett ki a konyhából Erzsike.

Néhány perc múlva Marika sírva borult kolleganője nyakába, és hüppögve, akadozva mesélte el a délután történetét. Imre a háttérben fejcsóválva hallgatott, a felesége pedig azonnal döntött:

– Én is elmegyek veletek. Adok ágyneműt – mondta, és besietett a nagyszobába. Miközben a szekrényben keresgélt, férjének ezt mondta: – De jó lett volna, ha a kocsit később adod le javításra!

– Édes szívem! Ki gondolta, hogy így alakul a helyzet? – kérdezte a férfi halkán, de kicsit türelmetlenül.

Néhány perc múlva a két kolleganő elindult. Erzsike a nyitott bejárati ajtóban még ezt mondta férjének:

– Ha Viki megjön az iskolából, a hűtőben találotok hideget. Sietek haza. Ja! És hegyezd ki a ceruzáit!

Lent Erzsike is beült a taxiba, és bemondta a címet: Rózsa utca 35. – és elindultak. Mikor odaértek, Erzsike, aki a sofőr mellett ült, ezt mondta:

– Kérem, várjon meg!

– Rendben – mondta a sofőr, mire az utasok kiszálltak a taxiból.

Bent a lakásban Erzsike megmutatta, mit merre találnak a lakásban, és fölhúzta az ágyneműt.

Tündi, aki az előszobában egy fonott asztalon észrevette a telefont, ezt kérdezte:

– Használhatom a telefont, Erzsikém?

– Csak nyugodtan – mondta az asszony készségesen, de Marika megkérdezte:

– Kit akarsz hívni, kislányom?

– Ricsit! – mondta Tündi türelmetlenséggel a hangjában, majd miközben tárcsázott, kicsit megnyugodva mondta: – Megbeszéltük, hogy reggel odajön hozzánk. Azért szólok, hogy ne várjon hiába.

Miközben Tündi telefonált, Csabi megkérdezte Erzsikétől:

– Tessék mondani, itt van kábel TV?

– Jaj, kisfiam, most nem ez a legfontosabb! – mondta türelmetlenül Marika, majd még hozzátette: – Egyelőre örülünk, hogy nem vagyunk hajléktalanok!

– Tudod, anyu, a sport tv miatt! – mondta ezután a fiú.

– Nyugi, Marikám! Itt akármeddig ellakhattok – vigasztalta kolleganőjét Erzsike, majd Csabinak ezt mondta: – Én őszintén szólva nem tudom, van-e itt kábel TV, de a távirányítóból kiderül – majd Marikától ezt kérdezte: – Segíthetek még valamit?

– Azt mondd meg, hol tudnék kulcsot másoltatni? – kérdezte Marika.

– Reggel majd adok neked még egy sorozatot, de ha úgy gondolod, Pista bácsival, az öreg karbantartóval is másoltathatsz – mondta Erzsike, és eljött anyósa házából. Kint a kapuban még megjegyezte:

– Azért örülök, hogy lakik itt valaki. Már közel fél éve itt áll üresen a ház – majd beült a taxiba, és elment.

Ezalatt Halmai sem volt rest. Terikének, a szomszédaszszonynak a férjével, aki lakatos volt, kicseréltette a zárat a lakás ajtaján, óriási bonyodalmat okozva ezzel a későbbiek során.

Másnap délelőtt Ricsi az autóban részvétellel hallgatta üzlettársnője élménybeszámolóját. Meg is jegyezte:

– Jókora pofont kaphattál, hisz még mindig látszik a helye.

– Ne is emlegesd! Legszívesebben minden apámmal kapcsolatos emléket kitörölnék az agyamból! Középiskolás koromban egy diszkóba el nem engedett! Az osztálytársaim

rajtam nevettek! Ne is beszéljünk róla! – törölgette könnyeit a kislány.

Ricsi eközben a Bíró utcában megállt egy kopott Barkas kis teherautó mögött. Átfogta a kislány vállát, és kedvesen ezt mondta:

– Nehogy megijedjenek tőled a leendő üzlettársak! – és megcsókolta, majd kiszálltak az autóból, és bementek az 5-ös számú házba.

Tündinek ezen a napon két kárpótlása is lett. Az egyik, hogy Ricsi helyett ő mondhatta a marketinget, és öt helyen várták, ebből négyen beléptek.

Déltájban Tündi már olyan jókedvű volt, mint korábban. Miközben az Évszázados Étterem felé tartottak, Ricsi, mikor az egyik piros lámpánál megálltak, meg is jegyezte:

– Látod, ezt már szeretem! Ezt a mosolyt. A dicséret jól esett a lánynak.

A Kékhegyi Szanatórium portáján egy korához képest jó magas fiatalember állt meg.

– Kit keres, fiatalember? – szólt ki a biztonsági őr unott képpel.

– Halmai Csaba vagyok. Az édesanyámat, Halmai Lajosnét keresem a GH-ból – mondta a fiú, nagyon udvariasan.

– Várjon, mindjárt szólok neki! – vette a telefonkagylót a férfi, és tárcsázott, majd rövidesen ezt mondta:

– Kezét csókolom Erzsike, Juhász vagyok a portáról! Halmainé ott van? A fia ..., mondom a fia várja itt a portán ...!

– Rendben, már küldöm is. Viszhall! – tette le a kagylót a férfi, majd a fiúra emelte tekintetét, és így szólt: – Második emelet, rövid folyosó, 212-es szoba.

– Kösz! – mondta a fiú, és már futott is a megadott helyre.

Este Tündi anyját vigasztalta, Marika ugyanis teljesen maga alatt volt.

– Ne emészd magad, anyu! Inkább gondolj a csütörtök délutánra!

– Pedig még a héten egyszer vissza kell mennem abba a lakásba, kislányom. Ott maradtak a gyógyszerek, lázmérő...

– Jól van, anyukám, majd valamelyik este elmegyünk, csütörtök kivételével. Tudod? Akkor van megbeszélés a „József Attilában”! – csicsergett a lány, majd még elmondta, hogy a nap folyamán hat érdeklődőt sikerült beléptetnie, akik közül kettő Ricsi meghívottja volt.

Az asszony most nemigen tudott lányára figyelni. Legszívesebben rákiabált volna

Tündire: hagyja már abba a beszédet, ne idegesítse őt. Persze a lány is észrevette anyján a feszültséget, ezért odalépett, kedvesen megsimogatta, megpuszilgatta, és ezt súgta a fülébe:

– Nyugodj meg, anyucikám!

– Nyugodjak meg, nyugodjak meg! Nem mondanád meg, hogyan? – csattant föl Marika, majd még hozzátette: – Napok óta alig alszom! – és váratlanul cigarettát kért a lányától.

Tündit, aki tudta: anyja már jó pár éve nem dohányzik, meglepte az asszony kérése, de nem tagadta meg, sőt, tüzet is adott Marikának.

Ekkor lépett be Csabi, aki mindkét szülőjét és nővérét is szerette, látszólag mégsem viselte meg apja hiánya. Lelke mélyén tán még örült is egy kicsit, ugyanis Halmai sehogy nem tudta megérteni, hogyan tudnak gyermekei magnó, rádió mellett tanulni.

– Sziasztok! Akkora ötöst kaptam szakrajzból, mint egy ház! – mondta boldogan, és már adta is az ellenőrző könyvét anyjának.

– Jól van, Csabikám! – simogatta meg kedvesen fia bozontos fejét Marika, miután az osztályzatot aláírta.

Szerdán délelőtt, mikor Tündi beült Ricsi autójába, ezt kérdezte:

– Ricsikém! Van valami programod délutánra?

– Délután kellett volna Bajnócra, meg Héremre mennem, de mielőtt indultam volna, hívtak, hogy inkább holnap menjek. Az egyik asszony arra hivatkozott, hogy ma megy hozzánk az állatorvos – indított a fiatalember.

– Akkor eljössz velem a Kékhegyi Szanatóriumba délután négyre anyu elé? – kérdezte a kislány szinte kérlelően, majd még hozzátette: – Még maradt a felrévin néhány dolog, azokat kéne elhozni.

– Természetesen segíték – mondta Ricsi részvétellel a hangjában.

Dél volt. A Kékhegyi Szanatórium ebédlőjében egy sarokasztalnál egymással szemben ült Halmainé Marika és Kunné Erzsike. Mindketten a levest kanalazták. Marika váratlanul megszólalt:

– Erzsikém! Engem egy dolog bánt, de nagyon.

Kunné nem kérdezett vissza, mert úgy sejtette, kolleganőjének férje viselkedése esik rosszul, de azért érdeklődéssel pillantott Marikára, aki rövid torokköszörülés után így folytatta:

– Egy dologról nem beszéltünk még, Erzsikém. Nevezetesen a lakberről!

– Hagyd csak, Marikám! A férjem is, én is örülök, hogy lakik valaki abban a házban – legyintett fölényesen Erzsike.

– Nem úgy van az, Erzsikém! A lányom minden este használja a telefont! Az este, tízkor már én szóltam rá, hogy

fejezze már be! Borzasztóan lelkes – mondta Marika, mire Kunné, miközben megkapták a második fogást, így szólt:

– Marikám! Titeket sem vet föl a pénz, úgyhogy a lakbérrel egy szót sem! Ellenben, ha ez téged megnyugtat, ám legyen! A telefont fizessétek ti!

Halmainénak – ahogy mondani szokták – nagy kő esett le a szívéről.

Miközben kifelé tartottak az ebédlőből, így szólt:

– Képzeld! A fiam még akkor este, mikor odaköltöztünk, kiderítette, hogy van kábel TV! Úgyhogy már látom sötét jövőmet. Szerdán meg a hétvégeken mindig meccset fog nézni!

– Örülj, hogy nem csavarog! – mondta Erzsike, miközben fölfele tartottak a második emeletre. Velük szemben futott lefelé egy 18–20 év közötti ápolónő.

– Szerencsére nem – sóhajtott Marika, majd így folytatta: – Bár a múltkor, ebédfőzés közben hallottam, amint a lányomnak mesélte, hogy van egy egészségügyi szakközépiskolás lány. Azzal szokott mostanában találkozni. Még a nevét is megmondta a nővérenek. Madarász Rita – sóhajtott Marika.

– Te! Hát az a főnővérünknek, Madarászné Irénkének a lánya! – lelkendezett Erzsike, majd még hozzátette: – Te! Neked fogalmad nincs, milyen gyönyörű az a lány! Úgy tudom, egyidősek is Csabival. Úgyhogy ne csodálkozz, hogy a fiadnak megakadt rajta a szeme!

– Tudod, én attól tartok, hogy még az eddiginél is kevesebbet fog tanulni. Bár tegnap szakrajzból hozott egy ötöst – sóhajtott Marika, és a két nő bement az irodájába.

Délután négy óra múlt néhány perccel. A Kékhegyi Szanatórium dolgozói nagy számban jöttek ki az intézmény ka-

puján. Voltak néhányan, akik az autóparkolóba, s voltak, akik a közeli buszmegállóba siettek.

Halmai Tündi, mikor anyját és annak kolleganőjét meglátta, így szólt:

– Sziasztok! Bemutatom nektek barátomat és üzlettársamat!

– Almássy Richárd vagyok – mutatkozott be udvariasan a fiatalember, majd miközben kocsija ajtaját nyitotta, így szólt: – Tessék beszállni! Erzsike egy kicsit szabódott, de végül elfogadta a felajánlást. Őt is hazavitték. Útközben meg is jegyezte:

– Ilyen bogárhátú Volkswagenben még úgysem ültem.

– Nektek milyen kocsitok van? – kérdezte Tündi.

– Á! Csak egy húszéves Lada! – legyintett Kunné.

– Ez is megvan már olyan idős – jegyezte meg Ricsi, miközben egy piros lámpánál megállt.

– De szépen karban van tartva – mondta Erzsike. A discóéret nagyon jól esett a fiatalembernek.

Mikor Erzsike a lakásuk közelében levő Csemege üzlet előtt kiszállt az autóból, Marika ezt kérdezte a lányától:

– Nektek nem kellene most valahol üzletet kötni?

– Édesanyám, csak nem képzeld, hogy azok után, ami hétfőn hajnalban apuval történt, magadra hagyunk vele? – simogatta meg Tündi kedvesen anyját.

– A Felrévi lakótelepen anyát és lányát két meglepetés érte. Az első az volt, hogy a ház előtt találkoztak Csabával, aki az imént hozta ki a földszinti garázsok egyikéből B51-es Simson robogóját.

– Voltál fönt apádnál? – kérdezte Marika.

– Minek? Hogy ordítozzon velem? – felelte a fiú amilyen flegmán csak tudta, majd ezt kérdezte: – Megvárjalak beneteket?

– Nem kell, Csabikám, menjél csak haza tanulni – mondta az asszony, amit Tündi még kiegészített:

– Vigyázz magadra az úton!

Anya, lánya és Ricsi a házba könnyen bejutott. Ezután következett a második meglepetés, ugyanis Marika hiába próbálta behelyezni a kulcsot a zárba, nem tudta.

– Most mondd meg! Apád benne hagyta a kulcsot a zárban? – kérdezte idegesen Marika, mire a lány így sóhajtott:

– Lehet! – és csöngetett.

A szomszéd lakásban Terike, hallva az izgatott párbeszédet, kárörvendő mosollyal kinézett a kémlelőn, és ezt gondolta: na, azt hiszem, kővé meredtek rövidesen!

Ricsi, aki a háttérből figyelte az eseményeket, váratlanul ezt kérdezte Tünditől:

– Egyáltalán itthon van édesapád?

– Hogyne lenne itthon! Mozgást hallok bentről! – pillantott hátra idegesen Marika.

– Valami hanghordozó is szól odabent – toldotta meg Tündi.

Egy jó másfél óráig álltak így a lépcsőházban, mire Halmai megunt az állandó csöngetést és dörömbölést, mérgesen ajtót nyitott, miközben ezt kérdezte:

– Mit akartok már?!

– Csak néhány dolgot szeretnénk elvinni, amit a múltkor itt felejtettünk! – mondta kérlelően Marika.

– Innét egy gombostűt el nem viszel, asszony! – kiabált Halmai.

– Ne nehezítsd meg a dolgunkat, apu! – küszködött a könnyeivel a kislány, akinek a vállát hátulról átfogta Ricsi.

– Na, te csak hallgass! Én jó állást szerzek neked, még az esetleges fegyelmi ódiumát is vállalom, te meg elmész ezzel

a „selyemfiúval”! Hát köszönöm! – mérgelődött Halmai, mire Ricsi így szólt:

– Halmai úr! Tudja, mit beszél, mert följelentem rágalmazásért!

– Nagyon kérlek, Lajos, ne vitatkozzatok! Úgy fáj a fejem, hogy majd szétrobban! – sírt Marika.

– Úgy kell neked! – vetette oda neki a férje, aki azonban az előbbi fonalat sem felejtette el, és vérben forgó szemekkel kiabált Ricsire: – Micsoda!? Úgy rúglak le innét, hogy megdöglesz! – és rúgásra lendítette a lábát. Ekkor azonban kellemetlen meglepetés érte Halmait, ugyanis a fiatalember akkorát rúgott belé, hogy összecuklott. Ricsi még meg is toldotta a következővel:

– Úgy hőzöngjön öregem, hogy kaphat még tőlem!

Eközben anya és lánya bement a szobába, összeszedte a gyógyszereket, valamint néhány kedves magnókazettát és CD-t. Marika gyorsan vett is be egy szem fejfájáscsökkentő gyógyszert.

Tündi közben összeszedett néhány női magazint, amit anyjával együtt olvastak, és amit Csabi olvasott, a sportújság utolsó számait. Mielőtt kijött a lakásból, az egyik asztalon talált egy neki szóló levelet, amit szintén magához vett.

Mikor anya és lánya kijött, Ricsi fölnyalábolta az alélt férfit, bevitte a nagyszobába, és egy heverőre fektette, majd elindultak. A liftben Marika így sóhajtott:

– Szóval apád kicseréltette a zárat.

Tündi, akit most nagyon izgatott, mit írtak neki, csak gépiesen válaszolt:

– Biztos.

Lent az autóban Marika így sóhajtott:

– Most majd mehetek ügyvédhez! Mert nehogy azt hidd, kislányom, hogy ezt az állapotot fenn akarom tartani! Csak azt tudnám, kihez forduljak!

Erre Ricsi nagyon megfontoltan így szólt:

– A húgom az idén érettségizett a közgazdasági szakközépiskolában. Most, elsejével kezdett dolgozni egy ügyvédi irodában. Ha tetszik gondolni, szólhatok neki.

– Jaj, azt nagyon megköszönném, Ricsikém! – mondta Marika.

Tündi, aki a fiatalember mellett ült, hátrapillantott és ezt mondta:

– Anyucikám! Ott a szatyorban, az újságok között találsz egy nekem szóló levelet. Add ide, légyszí! A kislány, miután megkapta anyjától a levelet, izgatottan föltépte a borítékot, és olvasni kezdte. Egy perc múlva örömmel kiállt föl:

– Hí! Három százalékos lettem!

– Tényleg? – mosolyodott el Marika a hátsó ülésen, talán először a nap folyamán.

– Itt írják a levélben – lobogtatta meg Tündi boldogan.

Mikor a kertvárosi ház előtt megálltak, Ricsi megölelte, megcsókolta a lányt, és ezt mondta:

– Én is ma tudtam meg. Miként te, én is nagyon boldog vagyok – Majd ezt kérdezte a lánytól: – Holnap mészhova délelőtt?

– A postára. Bejelenteném a címváltozást – válaszolt Tündi, miközben anyjával együtt kiszállt az autóból.

– De jó lesz, ha megteszed, kislányom! – sóhajtott Marika.

Tündi még ezt mondta a fiatalembernek:

– Ebéd után együtt megyünk Héremre és Bajnócra, ugye?

– Este hatra, meg a művelődési házba, ahova Marika nénit is szeretettel várjuk – toldotta meg

Ricsi, majd elköszönt és elhajtott.

– Szimpatikus fiú – jegyezte meg Marika, majd hozzátette: – De azért vigyázz vele, kislányom!

– De anyu! Mikor olyan jó vele! – mondta ekkor Tündi.

– Tè kis bolondos! – mondta Marika, miközben kinyitotta a ház ajtaját, majd beléptek. A kis szobából ritmusos tánczene hallatszott ki.

– Le merném fogadni, kislányom, az öcséd nem tanul! – pakolt le Marika a konyhában.

Sötét este volt, amikor Halmai a felrévi ház bejáratánál összetalálkozott egy fiatal rendőrtiszttel, aki a negyedik emeleten lakott családjával.

– Jó, hogy jön, hadnagy úr! Feljelentést szeretnék tenni – mondta szinte egy szuszra.

– Nocsak, ki ellen? – kérdezte érdeklődéssel a rendőr.

– A lányom stricije ellen! – nyitotta ki az ajtót idegesen Halmai.

A rendőr, aki már látta együtt a két fiataalt, sőt, Ricsit még abból az időből ismerte, mikor még ő maga is szüleivel lakott, miközben a liftet hívta le, így szólt:

– Ne vicceljen már, Lajos bácsi, hiszen Ricsi egy légynek sem tudna ártani! Én már több mint tíz éve ismerem!

– Nem tudom, maga mennyi emberismeretet tanult azon a híres tiszti iskolán! Vegye tudomásul, hogy el fogja adni a kisasszonyt külföldre k.....-nak! A két férfi beszállt a liftbe

– Mondja! Magának ez rögeszméje? Magának, meg annak a hóbortos szomszédasszonyának! Annak a Terikének! A lift megállt az első emeleten, majd a fiatal rendőr még ezt mondta:

– Én összetenném a két kezemet, ha ilyen lovagja lenne a lányomnak.

– És ha azt mondom, úgy lágyékon rúgott, hogy össze-rogytam? – állt elő Halmai az utolsó aduval.

A rendőr, aki a feleségétől és néhány szomszédától hallotta, mi történt késő délután, így szólt:

– Ki is kezdeményezte a rúgást, Halmai úr?

– Hát, hát...! – hebegett-habogott az idős férfi, mire a rendőr így szólt:

– Azt hiszem jobb, ha csöndben marad! – és szomszédját kiengedte a liftből.

A két fiatal csütörtökön délből az Évszázados Étteremben találkozott. Éppen megették a levest, és a második fogást várták, mikor Tündi váratlanul megszólalt:

– Ricsike! Szeretnék neked mondani valamit!

– Hallgatlak! – mondta biztatóan a fiatalember.

A lány két köhintés után így szólt:

– Tudod, anyu szombaton tartja a névnapját és..., és szeretnék meghívni, no!

Eközben Tündi szíve úgy dobogott, mint még soha.

– De hisz az nálatok egy családi ünnep! Én meg még nem tartozom a családhoz! – próbált kitérni a meghívás elől Ricsi, mire a kislány ezt mondta, miközben megkapták a második fogást:

– Tudod, jönnek hozzánk rokonok, meg anyunak néhány kolleganője. Arra gondoltam, hogy tartok nekik egy marketingtervet.

– És? – nézett föl a fiatalember tányérjából.

– Az a helyzet, hogy én ekkora hallgatóság előtt még soha nem beszéltem! Félek, hogy belesülök.

– Dehogy sülsz bele! Hiszen olyan ügyes vagy! – dicsérte Ricsi Tündit, majd még hozzátette: – Mindenesetre köszi a meghívást! Elfogadom. Hányra menjek?

– Ötre! – mondta örömmel a kislány, majd még hozzátette: – Legalább be tudlak mutatni a rokonaimnak.

Miután a fiatalember fizetett és kifelé tartottak az étteremből, Ricsi ironikusan megjegyezte:

– Remélem azok normálisabbak, mint az apád!

– Ó! Sokkal – mondta Tündi, majd mikor az autónál megálltak, ezt kérdezte: – Ugye hatra visszaérünk?

– Persze! – nyitotta ki az autó ajtaját a fiatalember, majd miközben beültek, ezt kérdezte: – Édesanyád végül is eljön?

– Ha délután nem löcsölnek rá semmit, igen – ígérte a lány.

Este volt már, mikor a József Attila Művelődési Ház bejáratán egy tíz-tizenöt főből álló csoport jött ki. Egy kivétellel mind jókedvű volt, vidáman beszélgettek. Az egyetlen rosszkedvű Irénke volt, akit Marika, Tündi és Ricsi közös erővel igyekezett jobb kedvre deríteni.

– De mikor nekem még nem volt belépőm! – csattant föl a kislány, miközben Ricsi tüzével cigarettára gyújtott, majd még hozzátette: – A termékeket is nagyon gyéren veszik tőlem!

– Egy dolgot szúrtál el az elején – mondta a fiatalember nagyon megfontoltan, majd így folytatta: – Biztosan lett volna 30000 Ft-od kezdőcsomagra.

– Emlékszel? Mikor Pesten voltunk, mondtam: félek, hogy a nyakamon marad! – sóhajtott Irénke, majd ezt mondta:

– Az este anyuval már odáig eljutottam, hogy miután nemrég elfogyott a mosóporunk, megengedte, hogy rendeljek egyet kipróbálásra.

– Azt hiszed, hogy engem még nem utasítottak el? Dehogynem! Például Piroska néni a gimiből! – mondta ekkor Tündi.

– Tényleg? – húzódott mosolyra Irénke szája, a kislány ugyanis barátnőjével együtt nagyon szerette a tanárnőt.

– Tényleg – helyeselt Ricsi, aki maga is találkozott az idős asszonnyal, majd felajánlotta a kislánynak, hogy hazaviszi autójával.

Iréne ezt köszönettel elfogadta. Útban a kocsira felé Tündi enyhén korholva ezt mondta barátnőjének:

– Hányszor mondtam, hogy gyere velünk! Az autóban aztán elmondta, mit mesélt Piroska néni.

– Hát, sajnálom szegényt! – sóhajtott Irénke, majd így folytatta:

– Pont Marosi osztályát kellett kifognia! Szinte csupa fiú, és egytől egyig olyanok, mint a vadállatok! Vajon Marosi mikor fog újra tanítani?

– Ugy néz ki, az idén már nem – mondta Tündi.

Mikor a Volkswagen az Rózsafa utcában megállt, és Tündi anyjával kiszállt, Ricsi ezt kérdezte a lánytól:

– Ugye tudod, hogy holnap tízre megyünk Aldára?

– Tudom – mondta a lány, és csókot intett a fiatalembernek.

Bent a lakásban Marika így szólt:

– Érdekesek voltak az előadások.

– Úgy örülök, anyukám, hogy beléptél! – ölelte meg szeretettel Tündi az édesanyját, majd váratlanul ezt mondta:

– Meghívtam Ricsit is a névnapodra.

– Ennyi ismeretség után? – engedte el csodálkozva lányát Marika, majd még hozzátette:

– Talán korai volt még!

– Anyukám! Tudod, hogy a vendégek hölgytagjainak marketingtervet akarok tartani! Jobb, ha ő is hallja! – mondta Tündi.

– Hm! Miért ne! Végül is, helyes fiú! – mondta Marika, mire lánya megölelte, és össze-vissza csókolta.

A „nagy csattogás”-ra Csabi lépett ki a nagyszobából, és ezt kérdezte:

– Nem lehetne egy kicsit halkabban? Épp egy UEFA-kupa meccs kezdődik mindjárt. A Faragó Richárd fogja közvetíteni.

– Na, akkor vasalhatok! – állapította meg az asszony, majd fiától ezt kérdezte: – Volt valami az iskolában?

– Semmi. Hacsak az nem, hogy a diri az egész osztálynak intőt akart adni, két hülye miatt! Sutus és Latorczai ugyanis az egyik szünetben felmászott egy le nem bontott állványra, és onnét ugráltak le. Eperjesy tanár úr úgy adta elő neki, hogy mi még biztattuk is ezt a két lököttet. Végül is, az osztálytitkár mondta az igazgató úrnak, hogy ne alkalmazzon „kollektív büntetést”, ugyanis mi próbáltuk lebeszélni őket – mondta Csabi, szinte egy szuszra.

– Jól van, fiam – könnyebbült meg Marika, majd ezt kérdezte Csabától: – Vacsoráztál már?

– Ó! Már el is felejtettem! Na cső! Mentem meccset nézni! – mondta a fiú, és visszament a szobába.

Pénteken délben Ricsi autója éppen az autópályán tartott Aldáról Aldabánya irányába, mikor Tündi fölkapagott:

– Hát! Az a vérteskáli néni csúcs volt! Egész idő alatt arra panaszkodik, hogy milyen drága minden a boltokban, de ő nem vesz a termékekből még véletlenül sem!

– Az ilyenekkel nem tudsz mit kezdeni – előzött meg Ricsi egy kamiont, majd így folytatta: – Van köztük olyan, aki még az orvosnál is megmondja, hogy mit írjon föl, mert a váróban a mellette ülőtől ezt meg ezt hallotta.

A egyik aldaudvar elágazásánál lekanyarodott az autópályáról.

Az Évszázados Étteremben, miközben az ebédre vártak, Tündi így szólt:

– Ugye nem lesz baj, ha most, ebéd után hazamegyek?
– Dehogynem lesz! Tudod, hogy itt kötetlen munkaidő van! Ha gondolod, ebéd után hazaviszlek – ajánlotta föl Ricsi, majd miként az elmúlt napokban már többször, megdicsérte a lányt, akinek ez igen jól esett.

A fiatalember nem azért dicsérte Tündit, mert tetszett neki, hanem azért, mert a lány tényleg nagyon ügyesen mondta el a marketing tervet.

Akár már el is engedhetném, gondolta magában Ricsi, majd ezt gondolta: ha viszont nem ülne mellettem, nagyon hiányozna.

Mikor az Rózsafa utcában megállt az autó, Tündi így szólt:

– Akkor holnap ötre várlak.
– OK! – mondta Ricsi, és a két fiatal megcsókolta egymást.
– Te most még mész valahova? – nyitotta ki a kislány az autó ajtaját.

– Azt hiszem, már én sem. Ha a Shellnél nem lesznek sokan, tankolok, aztán tűz haza! Elfáradtam egy kicsit – válaszolt Ricsi.

Tündi közben kiszállt az autóból, becsukta az ajtót, integgett és csókot dobott a fiatalembernek, aki hasonlóan cselekedett, majd elhajtott.

Miközben a kislány a ház kapuját nyitotta ki, akkor ért haza Csabi kismotorral.

– Vége a mai napnak? – kérdezte.
– Dehogynem! Még most jön a „második műszak”! – sóhajtott Tündi, miközben bementek az udvarra, és mindketten rágyújtottak.

– Te mióta dohányzol? – csodálkozott a lány.
– Ezt tegnap vettem – állította le a fiú a motorját a ház mellett.

– Még hozzá nem is akármilyet! Pall Mall-t! – nyitotta ki Tündi a ház ajtaját, és mindketten bementek.

Szombat délelőtt volt. Az Ibolya utcában egy családi ház konyhájában ügyködött Almássyné Ilonka, egy ötvenes éveihez közeledő vékony asszony. Eppen a konyhaasztalnál ült és diót tisztított.

Az asztal másik oldalán ült Ricsi, a fia. Az asszonynak fölöttűt fia szótlansága. Meg is kérdezte:

– Csak nincs valami baj, Ricsikém?
– Semmi baj, anyukám – gyűjtött rá a fiatalember, majd így folytatta: – Ha csak az nem, hogy tegnap a benzinkútnál kis híján belém rohant egy hülye vectrás! És amikor szóltam, még neki állt följebb! – mérgelődött Ricsi.

– Ne mérgelődj, kisfiam! Örülj, hogy megúsztad! – vigasztalta fiát az asszony, majd így folytatta: – Hanem én úgy látom, más probléma van itt! Tán nem sikerült üzletet kötnöd?

– Azzal nincs gond, anyukám! – legyintett a fiatalember, majd kibökte: – Tünde meghívott hozzájuk délutánra!

– Ilyen rámenős? Abból, amit idáig elmondtál róla, nem gondoltam volna! – csodálkozott Ilonka.

– Szó sincs itt rámenősségről! Arról van szó, hogy az anyukája ma tartja a névnapját, és a vendégeknek akarnak marketinget tartani! Tündi azt akarja, hogy én is halljam – mondta Ricsi.

– Váld be, neked is tetszik ez a Tündi! – mosolygott Ilonka, majd ezt kérdezte: – Az anyja nem akar belépni?

– Hogy sorrendben válaszoljak a kérdésedre, anyukám, ezt már tisztáztuk. Nagyon szeretjük egymást. Hogy ez a későbbiekben miként alakul, nem tudom, de nem is akarok ezzel foglalkozni. Ami Marika nénit, az édesanyját illeti, csütörtökön belé-

pett. Aztán Tündinek van egy öccse, Csabi. Ő tizedikes az Ipari Szakközépben. Ő is segít nekik – mondta Ricsi.

– Hogyhogy? – csodálkozott Ilonka.

– Azt mondta a srác, hogy próbál nekik kuncsaftot keresni. Elég nagy baráti köre van – nyomta el a csikket a fiatalember.

A szobából kihallatszó porszívóhang abbamaradt, majd rövidesen egy Tündéhez hasonlóan magas, félhosszú, szőke hajú lány, Almássy Zsuzsa nyitott be melegítőnadrágban, papucsban és kopott pólóban. Ő, miként Tündi, szintén idén érettségizett a közgazdasági szakközépiskolában. Bent maradhatott volna ötöd-hatod évre is, de ő úgy döntött, elmegy dolgozni. Ilonka és férje, Pista tartott is tőle, hogy majd a kislány nem fog tudni elhelyezkedni. Zsuzsinak azonban szerencséje volt, ugyanis egy, a városban ismert idős ügyvéd, Dr. Mérey Imre egy hirdetést adott föl a megyei napilapban, ami így szólt:

„A DR. MÉREY ÉS FIAI ÜGYVÉDI IRODA NŐI MUNKAERŐT KERES”. Zsuzsi föl is kereste az irodát, megállapodott az ügyvéddel, és szeptember 1-je óta ott dolgozott. Jól is érezte magát. Mikor benyitott, ezt kérdezte:

– Apu?

– Elküldtem tejért a boltba – válaszolt Ilonka, majd ezt kérdezte: – Miért?

– Megint vacakol a porszívó. Jó lenne, ha megnézné – gyújtott rá Zsuzsa, a bátyjától kapott tűzzel.

– Jó, hogy itt vagy, hugicám! – szólalt meg ekkor Ricsi, majd ezt kérdezte: – Az öreg Mérey vállal válópert?

– Persze – mondta Zsuzsi magától értetődően.

– Miért? Ki akar válni? – csodálkozott Ilonka.

– Hát nem emlékszel? Meséltem egyik este, hogy mekkora pofont kevert le Halmi a lányának csak azért, mert nem ment

el takarítónőnek! Azóta Tündi az anyjával meg az öccsével egy Kertvárosi házban húzza meg magát – mondta a fiatalember.

– Emlékszem! – sóhajtott Ilonka majd még hozzátette:

– Azért azt a lágyékrúgást nem kellett volna, fiam! Még föl is jelenthet téged ez a Halmi!

– Ugyan, anyukám! Ha kiderül, hogy ő volt a kezdeményező, „úgy elmeszelik”, mint annak a rendje! – mondta fölényesen Ricsi.

– Ricsi! Elfogadsz a fiatalabbtól egy tanácsot? – kérdezte Zsuzsi.

– Hm? – nézett hűgára Ricsi.

– Én a helyedben nem üres kézzel mennék délután, hanem két óriási csokor virággal! Egyiket az ünnepeltnek vinném, a másikat a szerelmemnek! – cselfelt a kislány, majd még hozzátette: – Itt a sarkon nyílt egy virágbolt, szép szegfűk vannak, a múltkor láttam.

– Hogy te miket tudsz, hugicám? Jutalmul megjavítom neked a porszívót! – mondta örömmel Ricsi, majd még hozzátette: – Utána tényleg elszaladok virágért.

A két fiatal kifele tartott a konyhából, de Ilonka még a lánya után szólt:

– Ugye le is törölgetsz, Zsuzsikám?

– Persze! – mondta a lány kicsit türelmetlenül, és becsukta a konyhaajtót.

A kertvárosi házban igen nagy volt a készülődés a délutáni névnapra. Tündi anyjának segített a konyhában. Csabi, aki az imént jött meg a boltból, miután a csomagot letette az egyik konyhaszékre, így szólt:

– Elmentem tankolni! – és kiment a házból. Már éppen ki akarta tolni motorját a kapun, mikor nővére kilépett a házból, és utána szólt:

– Sütőport is hozzá, légyszi!
– Nem mondanád meg, hogy? – nézett vissza mérgesen a fiú, majd ezt kérdezte: – Miért nem mondtátok az előbb? Alig van benzin a motoromban, direkt mondom, hogy megyek tankolni, de menjek teljesen ellenkező irányba, mint a benzinkút!
– Ez most fontosabb! – lépett ki idegesen Marika a hangokra.

– Na, akkor jobb, ha gyalog megyek! – állította le a fiú a robogót.

– De miért, kisfiam? Nem akkor akarok sütni már, amikor a vendégek itt lesznek! – mondta az asszony türelmetlenül.

– Azért, mert kb. annyi benzin van a motorban, ami ide, a közeli benzinkútig elég! A közeli kis bolt is kétszer olyan messze van, mint a benzinkút, nem beszélve az ABC-ről! – mondta a fiú a tinédzserek türelmetlenségével, majd miközben a szatyrot átvette, ezt kérdezte nővérétől:

– Te, biztos nem kell más?

– Biztos, csak menjél már! – mondta Marika az előbbinél is türelmetlenebbül, mire a fiú elrohant. Mikor hazaérkezett, lihegve benyitott a konyhába és ezt mondta:

– Itt a sü-tő-por! – és letette az asztalra.

– Miért rohantál ennyire? – kérdezte Tündi, miközben egy krémet kevert.

– Mert még el akarok menni tankolni, meg a buszpályaudvarra, megtudni, mikor érkezik Dezső bá'-ék busza! – gyújtott rá a fiú, és elment.

Marika, miközben egy tésztát vett ki a sütőből, ezt gondolta: de rendes fiam van nekem.

Ebéd után Marika és a lánya már kezdte leszedni az asztalt, mikor Tündi ezt kérdezte testvérétől:

– Mikor jön Dezső bá'-ék busza?

– Van vagy öt busz. Ezek közül három olyan, ami Kislipótról megy Pestre. Az első negyed kettőkor érkezik, úgyhogy már indulok is – mondta Csabi.

– De ugye nem motorral mész, kisfiam? – kezdett mosogatni Marika.

– Dehogy! – mondta a fiú, és elindult.

Amikor anya és lánya kettesben maradt, Tündi így szólt anyjához:

– Látod, milyen jó volt, hogy fölhívott Klári a szanatóriumban szerdán? Te meg hogy bosszankodtál!

– Legalább neki meg tudtam mondani a mostani címet! – sóhajtott Marika, majd így folytatta: – Tudod kicsim, engem csak az bosszantott, hogy akkor hívott, amikor a legtöbb dolgom volt!

Az autóbusz-pályaudvaron rengeteg várakozó volt. Csabi le s föl sétált köztük, majd bepillantott az üvegfalon, és legnagyobb meglepetésére ott látta apját, amint néhány hasonszőrű férfi társaságában, igen bizonytalan lábakon állva, egyik kezével a büfépultot támasztotta, másikkal erősen gesztikulált, és magyarázott alkalmi ismerőseinek.

Csabit nagyon meglepte a dolog, morfondírozni azonban nem sok ideje maradt, ugyanis a hangosbeszélő jelezte, és meg is érkezett Kislipótról Pestre tartó autóbusz. Erről szállt le Marikának a bátyja, Dezső bá', egy erősen kopaszodó férfi, aki már közeledett a nyugdíjhoz. Pár éve özvegyen maradt, és a gyászév letelte után vette feleségül Terikét, a negyvenes éveiben járó könyvelőnőt, akinek ez volt az első házassága. Dezsőnek az első házasságából volt egy fia, aki Pestre járt a Műszaki Egyetemre.

Csabi kedvesen üdvözölte a vendégeket, mire a nagybácsi ezt mondta:

– Hát mesélj, mi van veletek?
– Semmi különös Dezső bá'! Megkezdődött az új tanév.

– Látom, nem vagy túl boldog – jegyezte meg Terike nevetve.

– Hát nem – helyeselt Csabi, majd ezt kérdezte: – Jocival mi van?

– Tegnap fölment beiratkozni az egyetemre, intézi az al-bérletet – mondta a férfi.

– Nem kapott kollégiumot? – kérdezte a fiú.

– Á! Nem olyan egyszerű az, még egy harmadévesnek sem! – mondta Terike.

Hogy hazajussanak, át kellett menniük a várótermen. Halmai még mindig magyarázott hallgatóságának, ekkor már egyre inkább akadozó nyelvvél.

Dezső és felesége is észrevette sógorát, és kérdőn nézett Csabára.

– Ne haragudj, Dezső bátyám, de erről nem szeretnék beszélni – mondta Csabi nagyon komolyan, és szinte erőnek erejével vonszolta ki a házaspárt a váróteremből.

Mikor hazaértek, akkor lepődött meg a házaspár másodszor, bár már sejtették: a Kertvárosban lakás következménye, vagy előzménye lehet a buszpályaudvaron látottaknak.

Bent a lakásban már a nagyszobában ült a három testvér közül a legfiatalabb, Klári, aki Dorogon volt óvónő, és annak férje, Jenő, aki építészmérnök volt. Vivien, a kislányuk, aki negyedik általános után ment gimnáziumba, az udvaron nézelődött.

Marika még a többi vendég megérkezése előtt mesélte el testvéreinek az utóbbi napokban történeteket, amit azok megdöbbenéssel, fejcsóválva hallgattak. Dezső már majdnem el-

mesélte, mit látott a buszpályaudvaron, de ezt Terike oly módon akadályozta meg, hogy jó erősen belecsípett férje jobb karjába.

Öt óra múlt néhány perccel, mikor további vendégek érkeztek: Kunné Erzsike a családjával, Ibike, az egyik nővér, valamint Ricsi, két jókora csokor virággal. Egyiket Marikának, a másikat Tündinek adta. Mindenki jókedvű volt, csak a kis Viki volt nyűgös, mert videót akart nézni.

– Tudod, hogy itt nem lehet, kicsikém! – simogatta meg apja a kislányt.

– De én videót akarok nézni! – türelmetlenkedett a kislány, mire Csabi hirtelen ötlettel kezébe adott egy Fekete István könyvet, ami szerencsére lekötötte Vikit.

Ezután került sor Marika köszöntésére. Erzsikéék részéről még Viki köszöntötte föl az

asszonyt, majd tényleg leült a kis szobában és olvasott.

Halmainé minden vendégtől kapott ajándékot, javarészt virágot. Legjobban a Ricsitől

kapott virágcsokor lepte meg. Magában meg is állapította: nagyon rendes fiú ez a Ricsi!

Ezután tartotta meg Tündi a marketingtervet. Annyira izgult, hogy szíve a torkában kalapált, amit csak ő érzett, azt viszont a vendégek is érezték, hogy hangja időnként megremegett. A kislány félelmét Ricsi, aki Tündivel szemben ült a nagy asztalnál, egy-egy biztató mosollyal és igenlő bólogatással igyekezett eloszlatni.

Mikor a kislány a marketingterv végére ért, a vendégek megnézték a katalógust, valamint az árjegyzéket. Klári férje, Jenő naivan megkérdezte:

– Üzletben mennyiért lehet ehhez hozzájutni?

– Jaj, édesem, ha figyeltél volna, tudnád, hogy csak terjesztőhálózaton keresztül kapható! – bosszankodott Klári.

– És mondjátok, megéri ezt csinálni? – kérdezte ekkor a nővér.

– Én valamivel több, mint egy hete kezdtem, anyu most a napokban, majd kiderül – fújta ki a cigarettafüstöt Tündi, majd Ricsi vette át a szót.

– Én egy éve csinálom, nekem nagyon bejött.

Anya és lánya öröme a nővér kivételével mindenki belépett a rendszerbe, és terméket is rendelt. Ez utóbbit Ibike is megtette, mire Ricsi sajnálkozva ezt mondta:

– Ha be tetszett volna lépni, tíz százalékkal kevesebbet kellene fizetni.

– Majd meglátom, milyen ez a TOP ROK. Ha jó, lehet, hogy később belépek – mondta Ibike.

– Kitűnő! – dicsérte a terméket a fiatalember, majd még hozzátette:

– Édesanyám takarításkor a fölmosó vízbe szokott csöpögtetni, azt mondja, nagyon jó.

– A mosópor, ami koncentrátum, 32–33 mosásra elegendő – mondta Tündi, miközben Marika teríteni kezdett a vacsorához.

A vacsora alatt is javarészt a fényvirágos üzletről beszélgettek. A kis Vivien váratlanul ezt kérdezte:

– Nincs korhatárhoz kötve a tevékenység?

– Egyáltalán nincs – mondta Tündi és Ricsi, mire Klári nagyon komolyan ezt mondta:

– Te csak tanuljál, kislányom, neked az a dolgod!

– Á! Mindig csak tanulni! nyafogott a kislány, mire Tündi kedvesen ezt kérdezte:

– Hogy sikerült az iskolaváltás?

– Hát nem valami fényesen! Magyarból és angolból már összeszedett egy-egy hármast, matekból meg egy egyest és két kettést! – mondta Klári, mire férje még megtoldotta:

– És miért? Mert kapkod. Vagy ha úgy tetszik, nem figyel!

– Ugye szívem, kijavítod? – simogatta meg Marika a kislány fejét. Vivien alig hallhatóan ezt mondta:

– Megígérem! – és egy könnyecseppet törölt ki egyik szemé sarkából.

Észre sem vették, mennyire eltelt az idő. Kláriék már kezdtek szedelőzködni, Marika és Tündi próbálta őket tartóztatni.

– Nem lehet, szívem! Holnap délután jön hozzánk Jenőnek egy volt évfolyamtársa a feleségével Pestről. Lehet, hogy Jenő Pestre kerül – mondta Klári, mire férje ezt mondta:

– Nem biztos az még, szívem!

Váratlanul hosszan tartó, fülsiketítő csöngetés következett.

– Úgy látszik, beragadt a csengő. Majd holnap megnézem – jegyezte meg Csabi, mire anyja idegesen ezt kérdezte:

– És addig mi lesz? Megsüketülünk? – majd választ sem várva kiment kaput nyitni. Legnagyobb meglepetésére a kapu előtt találta férjét, aki vérben forgó szemekkel, ha lehet a délutáninál még bizonytalanabb lábakon állva, a kaput támasztotta.

– Hát te hogy kerültél ide? – kérdezte csodálkozva.

– Az... az... most... nem, nem... fontos! nyögte ki a férfi nagyon nehezen, mire Marika ijedten ezt mondta:

– Lajos, te részeg vagy! Eriggy haza és aludd ki magad!

– Egy... egy lépést se! Amíg ősz... össze nem csomag... csomagoltok, egy... egy ... lépést se! – kiabált Lajos olyan hangosan, hogy a környékbeli házak ablakai kinyíltak, és egy ideges női hang hallatszott: – részeg disznó! Tűnjön el! A gyerekeimet felzavarja.

– Nagyon kérlek, Lajos! Most menjél haza! – kérlelte sírva Marika a férjét, mire az idegesen ezt mondta:

– Meg... megmo... mondtam: nélkületek se... seho... mondom sehova!

– Mi meg veled nem megyünk sehova! Vedd tudomásul! – sírt Marika.

– De a hét... hétszentségeket! Jöttök, és kész! – kiabált Lajos, és már nyúlt volna át a kapu fölött feleségéért, mire Dezső így szólt:

– Lajos, ne csináld!

– Maga... maga... ki a fene? Magát én... én... nem ismerem! – kiabált Lajos.

– Na ne hülyéskedj már! Hisz én vagyok Dezső, a sógorod! – mondta Dezső jókedvűen, majd még hozzátette: – Ez itt mellettem meg Terike, a feleségem.

– Tűnjön el! Én nem isme... isme-rek se... se Terikét, se Dezsőt!

A vendégek nem tudták mire vélni a férfi viselkedését, annak ellenére, hogy kora délután a buszpályaudvaron látták.

Közben Terike a síró asszonyt, Ricsi meg szintén a síró Tündit ölelte meg és vigasztalta. Még leginkább Csabi tartotta magát, bár még ő sem látta apját ilyennek.

Az úttesten váratlanul egy rendőrautó állt meg, amelyben a sofőrrel együtt a szomszédban lakó fiatal hadnagy ült. Mikor kiszállt, már éppen meg akarta bilincselni Halmait, mikor az utcai lámpa gyér fényében fölismerte a férfit. Már éppen el akart tekinteni a bilincseléstől, mikor észrevette, hogy a férfi meg akarja ütni.

– Na észnél legyen, jóember! – kapta el a fiatal rendőr Halmai karját, és megbilincselte, majd beültette az autó hátsó ülésére. Miközben beült kollegája mellé, így szólt:

– A DETOX-ba megyünk, és a rendőrautó elment.

Mikor Marikáék bementek a lakásba, az asszony így sóhajtott:

– Most mondjátok meg! Ti láttátok már ilyennek Lajost? Kis szünet után Dezső így sóhajtott:

– Nem akartunk erről beszélni, és elmondta a kora délután látottakat.

– Én csak azt nem tudom, kitől tudta meg a címünket – szólalt meg ekkor Csabi.

Ricsi pedig, aki már készült hazamenni, Tündinek odaadta Mérey doktor névjegykártyáját, Csabit pedig megkérte, hívjon neki egy taxit.

Miközben a járműre várt, Marikát is megvigasztalta. Miután elment, Dezsőék, valamint Erzsike megállapította: helyes fiú ez a Ricsi. Ez különösen Tündinek esett jól.

Mikor Erzsikéék elmentek, Marika így sóhajtott:

– Tegyük el magunkat holnapra! – és ágyazni kezdett.

Másnap délelőtt Marika ebédet készített, Tündi a keze alá dolgozott, Terike és Dezső a konyhaasztalnál ültek, beszélgettek. Csabi pedig behúzódott a kis szobába tanulni.

Marika váratlanul így sóhajtott:

– Most mondjátok meg! Ki mondta meg Lajosnak ezt a címet?

– Én meg azt nem értem: ennyire következetlen lenne? – sóhajtott Terike, aki ifjabbik sógornőjével, Kláriveral együtt előző délután már hallotta Marika nem éppen szívderítő élménybeszámolóját.

– Ne is foglalkozzatok ezzel, gyerekek! Örülünk, hogy komolyabb baj nem történt! – gyújtott rá Dezső.

– Most aztán szégyenkezhetünk Erzsikéék, meg a szomszédok előtt! – mondta Tündi könnyekkel küszködve, és meggyújtotta az egyik gázlámpát.

– Ne foglalkozzatok most ezzel, kicsim! Inkább annak örülj, hogy ilyen nagy sikered volt az este! – vigasztalta Terike a kislányt, majd még hozzátette:

– Ezt a Ricsi gyereket meg el ne engedd! – mire egy halvány mosoly is megjelent Tündi szép arcán.

– Én holnap fölkeresem azt a Mérey doktort, és megindítom a válást! – sóhajtott Marika, majd mintegy a téma lezárásaként még hozzátette: – De a lakást mindenképpen visszaperelem Lajostól! Az sem érdekel, hogy közös szerzemény volt!

– Csak vigyázz, mert akkor ki kell, hogy fizesd! – figyelmeztette Dezső a húgát.

– Értsétek meg! Minél előbb szabadulni akarok az albérletből! – csattant föl váratlanul Marika, ami jelenlegi lelkiállapotában érthető is volt.

– És ha Lajos fizetne? – kérdezte váratlanul Terike.

– Az is lehet, de akkor Marikáéknak kell lakást, netán házat keresni – mondta nagyon megfontoltan Dezső, miközben a csikket nyomta el.

Ebédnél már sokkal kellemesebb témáról, a fényvirágos üzletről volt szó.

– Most én hogy kapom meg a kezdő csomagot? – kérdezte Terike.

– Úgy, hogy holnap én fölhívom a pesti raktárt, és mindannyiunk számára, akik beléptetek, megrendelem. Kedden már ott is lesz a lakásokon – válaszolt Tündi, majd anyjának ezt mondta: – Ezt Erzsikééknek is mondd meg, légyszi!

– A leckéddel hogy állsz, kisfiam? – kérdezte ebédnél Marika Csabit.

– Ó! Már kész vagyok! – legyintett fölényesen a fiú.

– Gondoljátok el! Alig tanul valamit! – sóhajtott Marika.

– És mégis megvolt tavaly meg tavalyelőtt a négyes átlagom! – replikázott a fiú.

– Ha többet tanultál volna, még jobb is lehetett volna, fiam! mondta Marika, miközben a vendégeket kínálta.

– Mikor megy a buszunk, Csabikám? – kérdezte ezután Dezső bá'.

– Pontosan fél ötkor – válaszolt a fiú.

– De ugye nem haragszotok meg, ha én nem kísérlek ki benneteket? – kérdezte Tündi,

majd még hozzátette: – Ricsivel van randim délután négykor a '48-as emlékműnél.

– Én ugyan kikísérlek benneteket, de utána nekem is programom van. Ritával találkozom – toldotta meg Csabi.

Terike, aki sógornője szemében látta: egyáltalán nem örül két gyermeke elfoglaltságának, vigasztalólag mondta:

– Ne haragudj rájuk, ez az élet rendje!

– V é g e –

Accordia kiadványszám: 378

Tájékozódás könyveinkről a kiadó honlapján:
www.accordiakiado.hu

Megrendelés közvetlen módon a kiadótól levélben,
e-mailben vagy telefonon.
Kiadónk a készlet erejéig minden megrendelést teljesít.

Accordia Kiadó
Alapítás éve: 1998

1132 Budapest, Visegrádi u. 47.
(Alfa irodaház – bejárat: Victor Hugo u. 11–15.)
Telefon: (06-30) 212-0996, fax: (06-1) 239-2330
e-mail: balazskiado@citromail.hu

Felelős kiadó: dr. Balázs Tibor igazgató
Felelős szerkesztő: Bodrogi Huszár Katalin
Tipográfia: Putnoky Károly

Nyomda: Készült az Aula Kft.-ben
Felelős vezető: Dobozi Erika

ISBN 978 963 9824 58 4

1955. február 7-én születtem Kecskeméten, ahol ma is élek, rokkantnyugdíjasként. Családom, rokonságom révén Békéshez, Gyulához, Veszprémhez, Szigetszentmiklóshoz, Nagybjomhoz kötődöm. Accordia-antológiában már publikáltam. Több írásom vár megjelenésre.

A szerző

Balla Józsefnek kiváló az emberismerete, léleklátó képessége. Könyvében az emberi kapcsolatokban rejlő erő, a megpróbáltatásokon túlmutató lehetőségek villannak fel.

Bodrogi Huszár Katalin

1990 Ft ► 8 €

ISBN: 978-963-9824-58-4

9 789639 824584

ACCORDIA KIADÓ
www.accordiakiado.hu